

GYAR BARÁT

JÉZUS SZÍVE
ÉS A FERENCES SZÍV
P. dr. Kalmár Úzseb, OFM.
MAGYAR BARÁT PRÉDIKÁL!
Budai Felbárt, OFM.
SZENT ANTALRÓL ÍR
P. Fenyvesi Jeromos O. P.
A FERENCES VILÁGI RENDRŐL
P. Pusztay Gábor, OFM.
ZARÁNDOK —
MAGYARSÁGUNKRÓL
P. Dám Inoc, OFM.
PÁPAK A TÖRTÉNELEM
TÁVLATÁBÓL
P. Schrotty Pál, OFM. tartományfőnök
Dr. Monostory Elekné, P. Kiss Szaléz, OFM., Dr. Ervin Gábor, P. Csermely Károly O. P., P. König Anaklét, OFM. cikkel, Czirákné Bock Gizella, Könyű László, Győrkefia, Theotimus versei.
GALAMBDÚC. — ÚJ KÖNYVEK.

«MAGYAR BARÁT»

előfizetési ára egész évre 3:60 P., félévre 1:80 P., egyes szám ára 30 fillér.

Csekkszám: 51.581. Üres befizetési lapot 3 fillérért a postán kaphatunk.

A kéziratokat minden hó 25.-ig küldjük a szerkesztőségbe.

Kéziratokat nem őrzünk meg s csak portó mellékelése esetében küldünk vissza.

Kiadja a Kapisztrán Szent Jánosról nevezett Ferences Rendtartomány.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Gyöngyös, Ferencesek.

Postafiók 103. Telefon 179.

(Meghívás átján kérjük a szerkesztőt.)

Széljegyzetek a Magyar Barát könyvsátránál . . .

Írta: P. Csermely Károly O. P.

Budapest, 1943. máj. 31.—jún. 2.

BUDAPEST HÁRMAS GÓCPONTJÁBAN ütöttek fel az ideai Könyvnapon sátrukat a magyar ferencesek. A Margit-körúton Budán és a forgalmas Rákóczi-úton a Rókus előtt a Magyar Barát, a Ferenciek-terén pedig a Szent Antal árulta a ferences kiadványokat. Tavaly még merész ötletnek és úttörő kezdeményezésnek látszott a vásári zajban a Magyar Barát könyvsátora, az idén viszont egyenesen elvártuk, hogy ott legyen minden hangos reklám nélkül is egyike a legjobban reklámozott könyveknek: a MAGYAR BARÁT KÖNYVEI! Kibáláló regénycímek kínálták magukat, könnyűfajslíly alkotások rikoltottak az ember szemébe, s mily jó volt megpihentetnünk Örök Írás szellemét kutató lelkünket ezeken a ferences könyveken . . . Valamiképpen ezt éreztük: ezek a könyvek nem olyanok, mint a többiek. Miért? Mert ezekben krisztusi szívcsendül, mert ezekből ferences kultúra sugárzik . . .

A KAPISZTRÁN-NYOMDA könyvei nem az oltó sikerre vadásznak. Mégis versenyképesek a legmodernebb kiadóvállalatok bármelyikével. Mert a) *témagazdagságuk* egyenesen meglepő. A katolikus élet összes frontjait felöleli. A Gyöngyösi Ferences Könyvek hófehér kötetel a keresztény tudomány pajzsával és kardjával harcolnak. A kék táblájú „Lélek útjai Istenhez”, „Beszélgetek a lelkemmel”, stb. a *lelkiélet* útvesztőiben biztos kalauzok és magas élettanácsok szétsugárzói. Pazar kis könyv: a Philomena: a ferences szépirodalom gyöngye! Aztán a *missziós könyvecskék*: az Isten Dalosai kiadványai és a kultuszfüzetek egész galériája mind a ferences ötlet, tevékenység és toll kedves termékei. A Kapisztrán-nyomda azonban nemcsak témagazdag, hanem b) a *fejlett nyomdatechnika* magaslatán is áll! A betűk egész skálázata megtalálható a szépségekben, a tördelésekben a szépség és merészség sok-sok eredetiségével, a *külső kiállításban* a csín, és a megnyerő mosolygás a rajzokban; Márton Lajos, a nevető ifjú arcok és a derűs Krisztus-fejek rajzművésze legtöbbet a Magyar Barátnak dolgozik legújabbban. Mégis az említett két ponton túl, ami a ferences könyveket maradandóvá és mindig időszzerűvé teszi, az, hogy c) *apostoli iránya van minden írásuknak!* Ők nem azért írnak, hogy könyv szülessék, hanem Náluk Krisztus Országáért állnak sorompóba a tollak. Egész szívvel, egész odaadással az ólomkatonák sorsfalai az Evangélium szent eszményeiért küzdenek . . .

A FERENCES KÖNYVBAZÁRT mind a három nap nagy tömegek álltak körül. Senki sem jött el üres kézzel a sátraktól, mindenki vett valamit. Megkérdeztünk több vevőt, miért épen ferences könyveket vesz? Érdekes válaszok hangzottak el, mi csupán nyolc rövid feleletet rögzítettünk ide: 1. *Mert érdekesek, tele vannak képpel . . .* (Egy kisfiú megállapítása). 2. *Mert a ferences hittudomány sugárzó . . .* (Egy kisap). 3. *Mert az apám is ferences naptárt olvasott!* (Egy parasztbácsi). 4. *Mert mindig a ferences templomba járok!* (Egy szegény asszony). 5. *Mert tele vannak szívvel, derűvel . . .* (Egy előkelő hölgy). 6. *Mert egészen a mi papjaink a ferences páterok és fráterok.* (Egy munkásifjú). 7. *Mert sok nevelőerő sűrűsödik bennük!* (Egy tanár). 8. *Mert a Szentírás mellé tehetem ezeket a könyveket.* (Egy középosztálybeli úr). És így tovább, végigkérdeztünk sok embert, és ahány száz, annyi feleletet kaptunk. Igen, mindenki vásárolt a Magyar Barát könyvbazárjából valamit, mert mindenki megtalálta a magáét! S mindenki a saját szemszögén át nézte ezt a Bazárt!

P. KÖNIG KELEMENNEL, az újonnan elindított Egység Útjának a szerkesztőjével hosszabb ideig elbeszélgettem a Magyar Barát könyvsátorában. Ő is segített árulni és sokan megrohanták autogrammokért! Hiszen sokat látott és tapasztalt. Berlinben: a magyarok pasztorációja közben megismerkedett a német protestantizmussal egész közelről, s meglátta korunk egyik legégetőbb problémáját: *miképpen közeledhetne a katolicizmus és protestantizmus?* Nagy kérdés, de ha sikerülne megoldani minden engedmény nélkül a *keresztény egyházak egységét*, roppant horderejű lenne! S amíg beszélgetünk, egymásután jönnek az emberek, lopva végignézik P. Kelemen sudaras természetét, és fizetnek elő az *Egység Útjára*, veszik tudós-könyvét: A keresztény egyházak egységét, amely tudományos véréttel és nagy műveltséggel tárgyalja le az egész kérdést. Ha sikerül magyar viszonylatban nagyobb eredményeket elérnünk az *egység* terén, akkor az utókor sohasem fogja elfelejteni a merész úttörő kezdeményezését e téren a Kapisztrán Rendtartomány ferenceseiének! A Magyar Barát könyvnapjainak ajándéka: A magyar katolikus egyház nemzeti zsinatai szintén ezt a célt szolgálja jórészt. Ennek is nagy sikere volt . . .

PAX ET BONUM a ferences vezérige. S egyéni szempontból az tetszett nekem legjobban, hogy en-
(Folytatása a boríték harmadik oldalán.)

MAGYAR BARÁT

FERENCES KÖZLÖNY

XXIII. évf. 6. sz. 1943. június 15.
Megjelenik minden hó 15-én.

Felelős kiadó és szerkesztő:
P. dr. Dám Ince, O. F. M.

Jézus Szíve és a ferences szív.

P. dr. Kalmár Üzséb, O. F. M.

Al. Szent Margitnak megengedte az Úr, hogy megláthassa Assisi Szent Ferencet égi dícsőségében. Ragyogó fényárban úszott előtte Szent Ferenc és fölséges alakját a többi szenteknél tündöklőbb diessugarak övezték körül. Ekkor tudta meg Szent Margit, hogy Szent Ferencet különösen meleg rokoni szövetség fűzi Jézus isteni Szívéhez. Azt is megtudta, hogy Szent Ferenc a Legszentebb Szívvel egyesülve állandóan följánlja magát a megsértett isteni Igazságosságnak engesztelésül a bűnösökért. A jelenés azzal végződött, hogy az Úr Jézus Szent Ferencet jelölte ki számára pártfogóul az ő Szentséges Szíve tiszteletének terjesztésében.

Vajjon miben kereshetjük az okát ennek a különösen meleg szövetségnek, amely Szent Ferenc és Jézus Szíve között fennáll? Bizonyára Szent Ferenc szívének abban a határtalan gyöngédségben, amellyel ő Jézus Szíve fájdalmait iránt viseltetett. Mint valami csodálatos passziflóra, szüntelen csak azt kereste Szent Ferenc Jézus életében, ami megaláztatást, keserűséget és fájdalmat jelentett a legszeretőbb Szívnek, hogy azt mind külön-külön megsirathassa. Ezért szerette oly kimondhatatlanul a jászolyt és a keresztet. Ez indította őt oly mélységes részvételre és tevékeny szeretetre az oltáriszentségi Jézus iránt, aki a szent ostya színe alatt oly elhagyatottan virraszt közöttünk. Az ő szokásos imájából „Imádunk téged, Szentséges Uram, Jézus Krisztus itt és minden templomodban” kiolvashatjuk, hogy mennyire szerette volna a világ minden szentségházát átkarolni, hogy megszathassa a szeretet Rabjának keserű elhagyatottságát. Szerető részvételében oly közel simult Jézus Krisztus, itt és minden templomodban — sebet. Ettől fogva nemesak tisztelte és siratta az isteni Szív fájdalmait, hanem igazán meg is osztotta: együtt szenvedett vele.

Mennyire ösztönözhet mindnyájunkat Szent Ferenc példája, hogy mi is résztvegyünk a Legszentebb Szív fájdalmaiban. Nemde annál is inkább, mivel most az egész világ szörnyű vér-özönben áll? Nem kell-e éreznünk, hogy ma mérhetetlen nagyok Jézus Szíve fájdalmait? Mintha

csak megannyi új seb tátongana a legjóságosabb Szíven, ahány új áldozata van a háborúnak halottakban, sebesültekben, ahány új gyászfátyolos édesanya és hitves, ahány új könnyes szemű árva jár közöttünk. Higyjük el, ma nagyon fáj Jézus Szíve és nagyon várja az új Szent Ferencet, akik résztvesznek fájdalmaiban és akik Szentséges Szívével egyesülve szüntelen följánlják magukat a megsértett isteni Igazságosságnak engesztelésül a világ bűneiért. Legyünk meggyőződve, hogy ezek az új Szent Ferencek siettetik majd a háború végét és a szebb jövőt.

A MAGYAR BARÁT PRÉDIKÁL

Meghallgatta és feljegyezte **Budai Pelbárt** atya.

Messze földről jöttem. A napok sokasága tünt el az idők tengerébe, mióta utoljára láttam atyámfiait. Az élet végigszántott rajtam és homlokomra mély barázdát vont. Szívem kivetette magából, amit rozsdá és moly megemészt. Már nem táplálkozom, mint a gyermek; testem egészséges barna kenyéren és friss vizen él. Férfiás cselekvés az életem. Szememnek élvezet a Kárpátok jeges csúcán való pihentetés és lábam keményen rója az Alföld búzátrिंगó rónáit.

Nézem az eget, figyelem az embereket, ke-resem véreimet.

Megváltozott a világ. A régiek elmentek, ismeretlenek haladnak az élet útján. Hová tévedtem, Uram, Istenem?

A harangszó a régi és ősi a templom tornyán a kereszt is.

De az emberek? Atyámfiai ezek? Szemük üres, beszédjük szomorú, ruhájuk silány, járásuk erőtlen. Örökrészük másokra szállott, házaik idegenekre. Apátlan árvákká lettek, anyáik özvegyek. Bőrük izzik az égető éhségtől. Lehullott fejükről a korona.

Mi történt az emberekkel, Uram?

Az Isten tüzes ostorral vert végig a népeken...

Hamuban és zsákban gyászol az egyház.

A könnyeknek és a szükségnek ideje ez! Jelek és csodák vannak az égen. Űstökös csillag száguld végig rajta ostorszerű csóvájával.

A föld egyik része harctér, a másik temető. Az egész világ siralomház. Könnyek árja dargasztja a vizeket és a fájdalom megtölti a föld mélységeit.

És ti, kik sokan vagytok, mint a tenger főnyéve?

Nektek ez a tréfa és dáridó ideje? Quid hic statis otiosi? Összedugott kezekkel és tátott szájjal mit báméskodtok? Az ellenség már a kaput döngeti és ti a kancsó fenekét vizsgáljátok? A szép templomok nektek csak lomok...

Jajgat a nyomor, míg soknál tele a gyomor. Az Úr napja nektek a dáridó napja, amelyen a csapszéket látogatjátok szentmise helyett?

Tudjátok, honnan jó a fürgeteg?

A ti bűneitek, tobzódástok és garázdaságtok nyomán; mert a bűn az a mágnesvas, amely idevonzza a kardvasat!

Ubi erit victoriae spes, si offenditur Deus? Hogyan remélhettek győzelmet, ha kerülitek Isten házát, meg a szentmisét és felrúgva az Ő törvényét, letértek az Úr útjáról, hogy az ördögnek szolgáljatok?

Hol találok az igazi Isten-félelmet?

A bibliabéli asszony megtalálta elvesztett garasát, Saul az apja szamarát, az egiptomi József is meglelé bátyjait, de nálatok, gyujtsak bár ezer lámpást, akkor sem lel, még a sas szeme sem szegyent és Isten-félelmet.

Azt olvasom a Szentírásban, hogy a pusztában prédikáló Ker. Szent Jánoshoz futva jöttek

az emberek, hogy bűnbánatot tartsanak, kérdezvén:

Mi tévők legyünk? És a prédikáló mondá nekik: Neminem concutiatis, neque calumniam faciatis, ne ártsatok senkinek, ne rágalmazz és ne hazudj! Hanem érzétek be a ti javaitokkal és kerüljétek a gonosz alkalmatosságokat.

Hallottátok? Isten nevét hiába ne vegyétek!

És ti napjában százszor is kihívjátok az Ő haragját és úgy mennydörög, meg villámlik a káromló szó, hogy nem győznénk miatta a harangokat félrevern!

De ha minden gonosz szóért, amelyet mosdatlan szátok kiejt, egy-egy hajatokszála veszne el, egy éjtszaka alatt tar koponyátok lenne. Dávid is legyőzte Góliátot, de hol vagyon megírva, hogy átkozódott volna?

Avagy azt hiszitek, hogy „segíts Uram“-hoz nagyobbra kellene tátani szátokat, mint a káromló szóhoz?

És halljátok a parancsot: „ne lopj!“ Ezt ugyan ti szószerint veszitek, mert nem orozva, de nyiltan elviszitek, elharácsoltok mindent. Tőletek nem marad pénz a láda-fiában, viszitek a tojáást a tyúkkal együtt. — Contenti estote: érzétek be a magatokéval.

De nemcsak a szolga a bűnös, hanem az úr is, mert fölülről megy a romlás lefelé.

Tűzet gyujtottatok: fejetekre ég maholnap a ház. Tűzet gyujtottatok bűneitekkel. Siessetek oltani, amíg nem késő. Oltsátok a tisztítóhely tűzét is jócselekedetekkel, oltsátok a tüzet a földön imádsággal és könyörgésekkel és megtérésekkel.

Én pedig sóhajtok Péterrel és jajveszékelek Mária Magdolnával és kiáltok nagy fennszóval a Szentlélek Úr Isten nevében: hallgassatok meg és térjétek meg, és engeszteljétek meg a megbántott nagy és szent ISTENT. Amen!

Ima a Gyöngyösi Fájdalmas Szűzanyához

*Fájdalmas Anyánk, Nagyasszonyunk,
ma ismét veszély szakadt reánk.*

*A Te országodért harcolunk:
segíts bennünket Édesanyánk.*

*Kihez menjünk, ha nem Tehozzád,
ki érti jobban szívünk szavát,
mint Te nagyfájdalmú Szűzanyánk,
kinek szívét hét tör járta át?!*

*Harcokban járnak hős fiaink:
óvd őket minden veszélyen át
és hozd haza győzelmesen
vérünket, a magyar katonát!*

Könnnyü László.

Az örökké modern Szent...

P. Fenyvesi Jeromos O. P.

(Karcolatok Páduai Szent Antalról.)

A magány csendjében.

Allítólag Seneca jelentette ki először ezt a tartalmas bölcseséget: „A magány: az Isten!”

A nagy szentek mind magányban születtek. A csend volt bölcsőjük. Ez nem csoda, hiszen Krisztus is arra tanított példájával, hogy szeresük a magányt. 30 évig teljesen visszavonultan élt s mindig, amikor újabb és újabb lendületeket vett az apostolkodáshoz, visszavonult a pusztába...

A magány nagyfokú szeretete a szembeötölő vonás Páduai Szent Antal életében is. Marokkóból Sziciliába, Messinából Assisibe, Umbriából Romagnába való kalandos utazásai után vágyott a nyugalomra és hajtotta a vágy, hogy méltóan előkészülhessen apostoli munkájára, melyet Isten jelölt ki számára. A Monte Paolo-i csodás remeteségében kezdte meg elmélkedéseit és jutott el a szemlélődés magaslataira. *Milyen is volt ő ekkor?* A Szentírás szavaival jellemezhetjük a kifejezőbben, mely beszél az egyszerű, tiszta galambról, amely a romok és sziklák között fészkel, hogy a csöndben hallgassa az Istent. A szív — puha és lélek — bársonyos fészek-magány ölen csak az Istennel és Istenről beszélt. Így gyakorolta a lelkét az eljövendő nagy feladatokra!...

A Magvető nyomdokain.

Krisztus a Magvető, s minden apostol az Ő nyomdokain jár. *Szent Antal* hosszú apostoli úton követte Mesterét pasztorációiban.

A magány jellemet esztergályozó csendje után elérkezett az idő, amikor az égő gyertya nem maradhatott többé véka alatt. Ragyogó volt *Porliban* az első beszédjével a bemutatkozás. Nagyszerű emlékezőtehetség, páratlan tudós, természetfölötti ihletettség és kegyelmi tűz lávázta át beszédeit. Minden alkalommal kifejezhetetlenül finom elmeéllal magyarázta a Szentírás legmélyebb rejtelmeit, lenyűgöző szónoki készséggel, hogy mindnyájan bámulva állapították meg, hogy olyan nagy szónokot, mint Antal testvért, még nem hallottak...

Rendtestvérei örültek az „új csillag” ragyogásának, de különösen *Gratiano* provinciális, aki hamarosan közölte is örömet és reményeit magával a Rendalapítóval: Assisi Szent Ferenccezel, aki hallva az örömteli hírt, boldogan kiáltott fel: „Bölcs ő, aki képes lesz vezetni az igazi tudomány útján testvéreit, lángoló fáklya, arra hívva, hogy megvilágosítsa az elméket és melegítse a szíveket”.

Antal Testvér pedig prédikált tovább, még a halak is készséggel hallgatták, mert azok is megéreztek szeráf szárnyainak égi suhogásait...

Aranyderűjének sugárzáporában.

Szent Antal nemcsak a múltban élt, hanem ma is modern! Ma is modern! Karjain a Kis Jézussal, szíve felett liliommal, arcán a ferences örökmosollyal ma is ott áll nagyméretű bazilikák merészívelésű csarnokai, áhítatos bolthajtásai alatt, s melegszívű kápolnák szűzi csendjében... S jönnek sorban a „hívei”. Kicsinyek, nagyok, betegek, és orvosok, pincelakásokba száműzöttek és dűsgazdag milliomosok, lelki hajótöröttek és hattyúszárnyú lelkek... Ő mindig ad audienciát, ezért ki ne térdelt volna már a zűrzavaros élet csendszigetének: képének és szobrának szögletében imábamerülten őelőtte?!

Csodálatos vonzások áradnak Belőle ma is, mint egykoron, amikor azért követték oly sokan, mert Valódi Erő zúgott ki belőle. Törékeny liliom-lénye nagy energiák árasztója volt.

Áldott kezétől betegek erősödtek új küzdelmekre. Lélek-bénák izmosodtak a Keskeny Ösvény vándorlásaira. Gerinctelen pipotyák váltak sudártartású szentekké. Gyáva anyámasszony-

A kis Jézus barátja.

katonák nyerték el Krisztustól a hitvalló és vértanui élet vitézségi érdemét...

Páduai Szent Antal sugaras alakja ma is világtájakra löveli a fényt... A mai világégés szörnyűségében úgy csodálkoznak fel reá az emberek, mint egykoron. Szemében a csodálatos tűz, alázatos fejtartása, egyszerű szerzetesi kámszája, karján a mosolygós isteni Kisded ma is főszegecs revelációként hat. A nem e bűnös földről való lelkiség kinyilatkoztatásaként...

Ó mily boldogok lehetünk mi, hogy aranyderűjének sugárzáporában élhetünk! Biztosan meghallgat, ha reménytelen helyzetekben is kér-

jük a segítségét! A legenda szerint egy szegény portugál halász bárkáját a vihar elsodorta és a tenger hullámai közé vetette. Az istenes halász, kinek egyetlen kis bárkájától az élete függött, szomorú helyzetében is, mint máskor, Szent Antalhoz könyörgött. Amint így imádkozva néz a haragvó tengerre, egyszerre csak bárkáját pillantja meg. A Szent ült benne. Evezett feléje. Az ég csodaszép volt. Betöltötte Antal Testvér aranyderűjének sugárzápora...

Ezért kérjük mi is buzgón, hogy életünk kis ladikját vezérelje el vidám napsütésben az Örök Révpartra!

Györkefia:

Légvédelmi éj látomása*

Az óra este nyolcat vert a Nagytemplomban. Meleg tavasz volt, rügykibontó Április... Az ég már szürke, csak halvány pilis: a Hold dereng rajt'. S nyolcat vert a Nagytemplomban. Es akkor halkan, senkisé hallhatta, mélyen felelt harangütésre Szent Domonkos tornya, csilingelt rá egy másik (rég lehullt a porba!) cseri barátok is kongattak halkán, mélyben.

(Sosem volt még ily szent kísértet-éjem...)

A légveszély kioltott minden fényt, csak néha koppantak léptek... Holt utcák fölött a Véga csillagja lengett. Debrecen kisváros lett: távoli egy hazatérő lámpája vereslett. Ugy jött ott szembe akkor este... Arcát kámsza takarta s megszólított: „Merre van Szent Miklós?” A hangja békés volt és kissé tompa, mint jós vatesz szóló hajdan, vagy egy régi rekedt strázsá.

Kezébe bot, az oldalán nyúlt szeredása...

Es éj is volt. Kedvem jött kérdeni, hogy: Örző, örző, az éj hogyan van? mennyire haladt? De látomás völgyének terhe üldözön nő, hogy pinceféregként hallgattam fojtó éj alatt. S ő újra szólt: „Hol van Ferenc atyánk klastromja?” Három-négy éve járt itt, szüresapók utcáján, ígérte lelkes rendtársak között megszállván, hogy szép imát hoz újra erre vándorolva...

A hangja kongott, mint egy messze múlt emlék... „Strigioniumtól eddig tíz nap, húsz monostor. S mindnél zsolozsmaszóra szántó istenes nép, sok kis falu és hangos gyermek csapatostól...”

(Hogy nézett rám a számonkérő vén apostol!)

A hangja kongott, mint egy messze múlt emlék: „Hová tettétek őt zárdátok Debrecenből? A táj mért pusztá, mintha besnyő földre mennék? pár falvatokban árva csönd és lándzsás csendőr... Hová lett, mondd, kacajtok? Vig-szent ének zeng még? Hová a tornyok, kis kolostorok s a Gyermek? Mily istenátka járt itt, mily pogány szem vert meg?” A hangja kongott, mint egy kútba hulló emlék...

(Valahol mélybe sirtak vén ereklyék!)

Es én feleltem: „Testvér, oh ne menj el innét! Tudom, ki vagy! S hogy látlak, még jövőbe hinnék. Testvér; a mult; az roncs, az semmi, siró pusztá! (alatta hét monostor itt álmát alussza!)”

* Debrecenben a középkorban domonkos, ferences és trinitárius kolostor volt, a környékben falu-falu hátán apró zárdákkal...

Ez kúnok földje! Ehes, vert, pogány lovasnép tanyázik itt. Hiába lángett érte Özséb, s kutatta Julián; szent romjaink úgy rugja, mint kecskés móc Erechtheion követ, nem tudva,

hogy járt itt Lélek, szentség, hol ma gögöl dudva...

Maradj itt! Néma, szürke s halk cseri barátok hadával jöjj, hogy tünjön rólunk csontos átok! Napáldozatkor bekés vesperástok bűgjön, mint Asszisziban, Melkben s áldott Pilis-csúcson. Szentlélek-zárdák csöndje hadd remegjen újra! Csaj még zenét a dermedt magyar húrta!... Kongasson föl mélységtek, mert sekély a pusztánk: sülyedt Esmén káromló új nép „józanul” szánt.

Volt égighúzó lángokból nem lelsz egy foszlányt!”

... Éjjel volt. Vén kövek vele panaszra sirtak... „Kámszás arcodba, jaj, hadd nézzek, titkod izgat, ne csüggeszd fődét! Nézz, tekintis ránk!” — így kiáltok, s csuklyáját fölrántottam...

Csak üresség állt ott!

Csuhája, árnya foszlott; köd volt... Negyedert zömök kis kettős tornyunk és egyetlen embert nem látni szerzte... Légveszélyes, harcos este borult ma Debrecenre, Pécsre és Temesre.

A Nagytemplom már elnémult, az óra nem vert. Vakon egy gép suhant fönn: tán a gyilkosunk' kereste. A régi lelket szölogattam akkor este...

Könnyű László:

VAKOK KÓRUSA.

Nem láttuk még soha a világot,
könnyes arcú édes, jó anyánk,
a színektől kacagó virágot,
napsugárban fürdő szép hazánk.
Kedvesünknek mosolygó szeméit,
iriszének kéklő sugarát,
alakjának csodás, dús ringását,
szép arcának fehér, szűz havát.
Nem láttuk még sohasem a tavaszt,
dús pompájú, ékes virulását,
nyári esték holdvilágos táját,
azúr felhők szelíd suhanását.
Nagyvárosok minden ékét, báját,
égybenülő köcsipkés csodákat,
királyok és koldusok tanyáját
és szerelmes illatozó fákat.
Csak Téged látunk rakságunk kárpitján,
örök éjünk fénylő Istene,
lépj be hozzánk szíriünknek ajtaján:
im Neked zeng a vakok éneke!

A ferences világi III. Rend apológiája.

P. Pusztay Gábor, O. F. M.

Minden társadalmi, de kivált vallásos egyesületet szeretettel kritizálnak a kívülállók. Itéletüket rendesen a gyengeségekből és a hiányokból formálják, míg a jót és a nemeset teljesen

A máriabesnyői zarándoklaton a magyarországi Világi Rendet Szűz Mária Szeplőtelen Szívének ajánlottuk.

figyelmén kívül hagyják. Így van ez Szent Ferenc Atyánk világi rendjével is, és a belépést gátló oknak olyan valamit hoznak fel, ami téves magyarázaton, vagy rossz előítéleten alapszik. Mindez legtöbb esetben a nemismerésből származik. Örök tény: amit az ember nem ismer, azt nem becsüli, vagy lebecsüli. Sajnálatos körülmény azonban, hogy ez a félreértés és támadás nem is annyira a másvallásúaktól, mint inkább a katolikusoktól ered.

Boncolgassuk az agyoncsépett ellenvetéseket és a leküzdhetetlennek látszó kicsinyes agályokat.

1. *Az életkort illetőleg.* „En még túlságosan fiatal vagyok a rend számára és a belépés különben is komoly megfontolást kíván“. Ami a kort illeti, az egyház meghatározása a döntő, ez pedig

a belépési lehetőséget a 14. életévhez fűzte. Szerető anya módjára azt óhajtja, hogy a Szentírást kövessük, az pedig azt sürgeti: „Emlékezzél meg Teremtődről ifjúságod idején“. — Természetes dolog, hogy a rendbe-lépést komolyan kell megfontolni, akárcsak az élet minden fordulóját. Kérdezzük meg felnöttebb diákjainkat, hány fogadná el, hogy még éretlen a komoly elhatározásra? Vagy talán csak a ferences világitrenddel szemben áll ez a meghatározás?

„Az életből is akarunk valamit“ mondják mások, a nélkül, hogy tekintettel lennének Istenre és parancsaira. Az ilyenek figyelmen kívül hagyták az élet és a vallás komolyságát, ők egyedül az élet gyönyöreit tartják szem előtt. Ezek nem a lélek megszentelésére és a jellem alakítására tekintenek, hanem egyedül a testi gyönyört keresik. Ilyeneknél a kor csak ürügy, valójában azonban hitbéli gyengeséget árulnak el.

„Majd ha megöregszem, akkor felvétetem magamat, jámbor leszek és vezekelni fogok büncímért“. Érdekes, talán bizony bűnös előélet szükséges a jámborsághoz? Istenkáromlás azt mondani, hogy az élet tavaszát az ördögnek adjuk és csak az elnyűtt öregkorban gondolunk az örökkévalóságra. Az Úristen az ifjúság is, nemcsak az öregkor. A világ porondján is az ifjúság küzd, az öregek pedig nyugalomba vonulnak.

2. *Az életmódra vonatkozólag.* A ferences világitrend nélkül is lehetünk erényes keresztények! Ez tény. Ezerkétszáz évig élt a kereszténység a ferences világitrend nélkül. De nem mondhatnánk-e erre az ellenvetésre azt, vasút nélkül évezredek át élt az emberiség; varrógép nélkül is készítettek ruhát; a villanyfényt is könnyen nélkülözték, egyszerűen gyertyát gyújtottak. stb. Kérdelem, ki tartaná okos embernek azt a valakit, aki a kor vívmányait leszólná és nem élne velük? Ugvanez áll azokra, akik visszatartják egyházunk eme kiváló segédeszközét, mellyel életmegszentelésünket könnyíti meg.

„Nem vagyok elég méltó“. Egyikünk sem mondhatja el magáról, hogy már méltóvá tette magát Isten szolgálatára. Különbösen is a ferences világitrendben nem a „méltók“ találkoznak, hanem a tökéletességre komolyan törekvő lelkek. Itt is érvényes Szent Ágoston szava: „Ha nem vagy méltó, láss hozzá, hogy méltóvá légy!“

3. *A kötelességekre nézve.* Nem vehetek új terhet vállamra, úgyszólván sok egyesületben vagyok már, és munkám nem hagy fölös időt számomra“. Téved, aki azt gondolja, hogy a ferences világitrend lefoglalja minden idejét. Voltaképpen csak azt kívánja, amit minden jó kereszténynek illik megtenni, szellemet sürget. Ezt a szellemet a ferences világitrend adja, mikor Alapítója nyomán az Üdvözítő követésére sarkal és a foko-

zottabb istenszeretettel akar az életszentségre nevelni. Ezt pedig még a legnagyobb elfoglaltság mellett is megteheti mindenki. Ezzel emelkedik ki minden egyesület közül és ezzel érdemelte ki az Egyház előtt a többi egyesületek közt az elsőséget.

4. *A tagjait vizsgálva*. A ferences világi-rendben nagyon sok külön, kellemetlen, és méltatlan ember van. Igaz, de légy te az első méltó tag! Hol nincsenek méltatlanok? Minden családban van család szégyene, mindenütt akad falurossza, még a civil pályán élők közt is, sőt az apostolok közt is akadt Judás, de csupán ezért elítélni valamennyit, helytelenség volna. A tokaji bornak is van seprűje és még egyetlen kormány-nak sem jutott eszébe csak ezért kivágnia a tokaji szőlőket. Miért hántjuk csak a ferences világi-rendet? Az igazságot kedvelők beismerik, hogy azért vannak méltó tagjai is, még pedig nagyobb számban, mint az előbb említettek. Egyébként, aki a vádlók közül mentes minden hibától, az vesse ránk az első követ.

„A ferences világi-rend inkább az öreg asszonyoknak való, mint a férfiaknak és az ifjúságnak”. Tehát az egyház tévedett, mikor újra és újra mindkét nembelieknek, és az ifjúságnak ajánlotta? Érthetetlen az is, ha csak asszonyoknak való, hogy a ferences világi-rend szentjei és boldogjai kétharmadrészben férfiak. Amit a ferences világi-rend tagjainak nyújt az férfinak és nőnek, öregnek és ifjúnak egyaránt alkalmas az életszentség megszerzésére.

5. *A ferences világi-rend időszerűségét illetően*. A ferences világi-rend már a múlté. Helyébe jobban illenek az új kongregációk és egyesületek a mostani időkben. Ezt a bölcs kioktatást mindenestre a pápáknak kellett volna elmondani, akik újra és újra az „öreg”, „idejétmulta” ferences világi-rendet ajánlják, mint legalkalmasabbat a kor sebeinek gyógyítására. Különösen a bölcs és előrelátó XIII. Leó pápát érné gáncs, aki épen a korhoz alkalmazta a ferences világi-rendet. A kongregációk és egyesületek sajátos célját a ferences világi-rend életiránya mind magában foglalja. Ez a rend az egész embert akarja Isten szolgálatába állítani és így az örök boldogságra vezetni. Ha ez a rend mind szélesebb körben elterjedne — fölöslegessé tenné az egyesületeket. Az ilyen intézmény idejétmulta?

6. *A rend működését vizsgálva*. A ferences világi-rend csak jámborságot sürget, ezért akad annyi különködés és ezért hanyagolják el a kötelességet, kiváltkópen a családi életet. Lehetséges a vád egyes esetekben, de a közösségre nézve ép az ellenkezője áll! Legyünk őszinték, Másutt nem fordul elő hasonló eset, talán nagyobb mértékben is? Kérdem: vajjon a sok eltévedt ember csak a vallásos élet miatt hanyagolja el a családját és nem a kártvázás, részegeskedés és gyönyörhajhászás miatt? Miért épen a ferences világi-rend a bűnbak? Bárcsak sok imádkozó magyar ferences világi-rendi testvér lenne, akkor szebb lenne a családi élet, és nem kellene azon vitatkozni, miért nem született meg 4.000.000 magyar.

Egyenlőre csak ennyit a téves vádak elosztására, de a többiekre azért legközelebb visszatérek. Jó tudnunk, mivel támadnak minket, és jó a védekezést is megtalálnunk, bár ez sokszor meddő munkát jelent, mivel nem a tévedés és hozzá nem értés, hanem a rosszakarat szülte a legtöbb.

Szeressetek!

Véresre torzult a föld Isten-csókolta arca,
milliók könnyét issza a bűn vak-mohón
a szeretet rettentő kinokat hörög,
Isten felé nyújtja epedve vézna karjait,
irgalomért könyörög!

Szeressetek!
Vétkezelt a föld,
most ön-vérében hánytörög,
Emberek! Ima kell, hogy hit legyen.
és lesz,— ha olvasod morzsolod.

Szeressetek!
Fény kell! — kiáltanak a pincelakások,
az irodák, műhelyek, gyárak, ...
Emberek! szív kellene, megértés, jóság,
a magasból lenyúló alázat.

Szeressetek!
Áldozat kell! — sok a seb, a jaj,
véres könnyben ázik az élet.
emberek, most félre az ÉN, az ENYÉM,
most minden közös érdek.

Szeressetek!
Kenyér kell — Talán a szomszédnak
fogytán a jegye, nincsen kenyere,
Neked is kevés van?...
krisztusi parancs; Felezd meg vele.

Szeressetek!
Tűrni kell! — A komor nincstelen napokat
hittel, — hogy jöjjön, aminek jönni kell,
emberek, a panasz: gyávaság, kislelkűség,
aki szeret, az győz, — győznie kell.

Szeressetek!
Mindenkil — ott ahol áll, ahol van,
ez most a Törvény, nincs, nem lehet kivétel,
emberek! — aki szeret, az épít
földön Eget,
Krisztusra néz...
és megteszi, amit megtehet!

Zivataros, égzengéses időben imádságosan szorgoskodnak egymás mellett a jó emberek. Összedobog a szívük, egyet mond az ajkuk, valamennyien Istenhez fohászknak. Nem emberi gyengeség ez, hanem annak az igazságnak elismerése, hogy a legerősebb is gyenge egymágában, s hogy legjobban a bajban érezzük emberi gyengeségünket, égreszorultságunkat.

Ezek nem mai igazságok, így volt ez, amióta ember él a siralom völgyében. Így éreztek és így cselekedtek Máriával az apostolok is, amikor az élet bizonytalansága, a viharok sejtelmes érzete összefűzte őket.

Viharos ma is az ég felettünk, bizonytalan a föld lábunk alatt. Sokan sorakoznak naponta azok táborába, akik a mai embertelen és kegyetlen háborúnak az áldozatai. Akik pedig olyan védettek voltak, hogy még nincs kit megkőnyeznünk, testvéreink, rokonaink közül, — vajjon nem vagyunk-e keresztények és magyarok? Nem vagyunk-e európaiak, s mindenekfelett emberek? Azaz, nem kell, hogy együtt aggódjunk, együtt sírjunk és szenvedjünk lesújtott testvéreinkkel? Nem észszerű-e arra is gondolnunk, hogy „*neked ma, nekem holnap!*” A holnap sohse volt annyira bizonytalan, mint ma.

Mindezek nem szabad, hogy megzavarjanak bennünket kötelességeink teljesítésében, az olyanra híres és dicsőséges magyar helytállásban, sőt több erőért és több viláosságért kell esdokolnunk. Ez a mi pünkösdi előkészületünk, ez a mi józan lélekvárásunk.

Aki azonban találkozni akar a Lélekkel, az isteni fényvel és erővel, annak vágyódnia kell utána, hívogatnia kell Őt. Ő, de milyen gyenge az ember egyedül, milyen elhaló a hangja, ha az eget akarja megnyitni. Ezért nem egyedül kell vágyakoznunk és nem egyedül kell hívogatnunk a Szentlelket, hanem közösen. Apák és édesanyák, testvérek, szülők és gyermekek, rokonok és szomszédok tegyék össze szívüket, forrjanak össze az imádságban és a szeretetben, hogy reánszálljon pünkösdi ünnepén az éltető és az életet szentelő Lélek.

A mi emberi életútunkat jól ismerő isteni Üdvözítő hangsúlyozottan a lelkünkre kötötte: „*Szükséges, hogy mindenkor imádkozzatok, és soha meg ne szűnjeteek imádkozni!*”

Az Úr Jézus tanácsát megértő „mindenkor imádkozók” könnyen találkoznak össze, hogy „együtt legyenek egyazon helyen” és „egyakaratúak legyenek az imádságban és a kenyérszégében”. Ma azonban ez nem elég. Nekünk magunkkal kell hoznunk azokat is, akik távol éltek vagy távol élnek az Istentől. Azaz, a mi közös imánkban és közös áldozatunknak olyan átütő-erejűnek kell lennie, hogy valóban szíven üsse azokat, akik miatt neheztelhetne rák külön is

az Isten. Mert sohse feledjük, nem elég imádkoznunk és az Istennel töltekeznünk, harcolnunk is kell a rossz ellen, a bűn hatalmának megtörésén. A harci tudomány pedig a legváltozóbb, a legnyugtalanabb tudomány. Semmi sem állandó benne, mint tudományban, hát még mint gyakorlatban. Napról-napra új feladatok, új szükségletek készítetik a tökéletesebb fegyverek gyártására és az elszántabb támadásra a háborúk intézőit.

Valahogy így vagyunk a lélek harcával is. Itt is minden változó, semmi sem állandó a lelken és a harcra kívül. Aki jól akar harcolni, aki győzni akar, annak százszeműnek és mindent

Lélek az Isten, és azoknak, akik Őt imádják, léleekben és igazságban kell imádniok. (Ján. 4, 24.)

jobban-tudónak kell lennie. Ki tud ilyen lenni? Akit az Isten Lelke, a Szentlélek tesz látóvá és erősen, férfiasan cselekvővé. Ime, ezért kell nekünk a Szentlélek és ezért várakozunk mi Őre!

Ha már most mindent rendben kívánunk cselekedni, jegyezzük meg a következőket:

1. Imádkozunk tiszta szívvel, őszinte bizalommal.
2. Imádkozunk közösen otthon és a templomban.
3. Közös imáinkba vonjuk bele hithideg családtagjainkat is.
4. Legyünk leleményesek és megnyerők a bűnösök Istenhez-vezetésében.
5. Lelkünket és minden porcikánkat ajánljuk naponta a jó Istennek, hogy a Szentlélek Isten fénye és ereje betölthessen bennünket.
6. Végül, ha vettük és fogadtuk a Szentlelket, ne szűnjünk meg hálálkodni és Vele együtt munkálkodni.

Jó Testvérem, kedves Olvasóm, engedd hinned, hogy te is beállsz azok táborába, akik ma nagyon buzgó imával hívogatják közénk a Szentlelket és az Ő áldására méltó hűséggel kívánnak irányítása szerint élni.

zottabb istenszeretettel akar az életszentségre nevelni. Ezt pedig még a legnagyobb elfoglaltság mellett is megteheti mindenki. Ezzel emelkedik ki minden egyesület közül és ezzel érdemelte ki az Egyház előtt a többi egyesületek közt az elsőséget.

4. *A tagjait vizsgálva*. A ferences világi-rendben nagyon sok külön, kellemetlen, és méltatlan ember van. Igaz, de légy te az első méltó tag! Hol nincsenek méltatlanok? Minden családban van család szégyene, mindenütt akad falurossza, még a civil pályán élők közt is, sőt az apostolok közt is akadt Judás, de csupán ezért elítélni valamennyit, helytelenség volna. A tokaji bornak is van seprűje és még egyetlen kormány-nak sem jutott eszébe csak ezért kivágnia a to-kaji szőlőket. Miért bántjuk csak a ferences világi-rendet? Az igazságot kedvelők beismerik, hogy azért vannak méltó tagjai is, még pedig nagyobb számban, mint az előbb említettek. Egyébként, aki a vádlók közül mentes minden hibától, az vesse ránk az első követ.

„A ferences világi-rend inkább az öreg asszonyoknak való, mint a férfiaknak és az ifjúságnak”. Tehát az egyház tévedett, mikor újra és újra mindkét nembelieknek, és az ifjúságnak ajánlotta? Erthetetlen az is, ha csak asszonyoknak való, hogy a ferences világi-rend szentjei és boldogjai kétharmadrészben férfiak. Amit a ferences világi-rend tagjainak nyújt az férfinak és nőnek, öregnek és ifjúnak egyaránt alkalmas az életszentség megszerzésére.

5. *A ferences világi-rend időszerűségét illetőleg*. A ferences világi-rend már a múlté. Helyébe jobban illenek az új kongregációk és egyesületek a mostani időkben. Ezt a bölcs kioktatást mindeneseire a pápának kellett volna elmondani, akik újra és újra az „öreg”, „idejét multa” ferences világi-rendet ajánlják, mint legalkalmasabbat a kor sebeinek gyógyítására. Különösen a bölcs és előrelátó XIII. Leó pápát érné gáncs, aki épen a korhoz alkalmazta a ferences világi-rendet. A kongregációk és egyesületek sajátos célját a ferences világi-rend életiránya mind magában foglalja. Ez a rend az egész embert akarja Isten szolgálatába állítani és így az örök boldogságra vezetni. Ha ez a rend mind szélesebb körben elterjedne — fölöslegessé tenné az egyesületeket. Az ilyen intézmény idejét multa?

6. *A rend működését vizsgálva*. A ferences világi-rend csak jámborságot sürget, ezért akad annyi különködés és ezért hanyagolják el a kötelességet, kiváltképpen a családi életet. Lehetséges a vád egyes esetekben, de a közösségre nézve ép az ellenkezője áll! Legyünk őszinték. Másutt nem fordul elő hasonló eset, talán nagyobb mértékben is? Kérdem: vajjon a sok el-tévedt ember csak a vallásos élet miatt hanyagolja el a családját és nem a kártvázás, részegeskedés és gyönyörhajhászás miatt? Miért épen a ferences világi-rend a bűnbak? Bárcsak sok imádkozó magyar ferences világi-rendi testvér lenne, akkor szebb lenne a családi élet, és nem kellene azon vitatkozni, miért nem születhetett meg 4.000.000 magyar.

Egyenlőre csak ennyit a téves vádak eloszlatására, de a többiekre azért legközelebb visszatérek. Jó tudnunk, mivel támadnak minket, és jó a védekezést is megtalálnunk, bár ez sokszor meddő munkát jelent, mivel nem a tévedés és hozzánemértés, hanem a rosszakarat szülte a legtöbb.

Szeressetek!

Véresre torzult a föld Isten-csókolta arca,
milliók könnyét issza a bűn vak-mohón
a szeretet rettentő kínokat hörög,
Isten felé nyújtja epedve vézna karjait,
irgalomért könyörög!

Szeressetek!
Vétkezett a föld,
most ön-vérében hánytörög,
Emberek! Ima kell, hogy hit legyen.
és lesz,— ha olvasod morzsolod.

Szeressetek!
Fény kell! — kiáltanak a pincelakások,
az irodák, műhelyek, gyárak, ...
Emberek! szív kellene, megértés, jóság,
a magasból lenyúló alázat.

Szeressetek!
Áldozat kell! — sok a seb, a jaj,
véres könnyben ázik az élet.
emberek, most félre az ÉN, az ENYÉM,
most minden közös érdek.

Szeressetek!
Kenyér kell — Talán a szomszédnak
fogytán a jegye, nincsen kenyere,
Neked is kevés van?...
krisztusi parancs; Felezd meg vele.

Szeressetek!
Túrni kell! — A komor nincstelen napokat
hittel, — hogy jöjjön, aminek jönni kell,
emberek, a panasz: gyávaság, kislelkűség,
aki szeret, az győz, — győznie kell.

Szeressetek!
Mindenki! — ott ahol áll, ahol van,
ez most a Törvény, nincs, nem lehet kivétel,
emberek! — aki szeret, az épít
földön Eget,
Krisztusra néz...
és megteszi, amit megtehet!

Zivataros, égzengéses időben imádságosan szorgoskodnak egymás mellett a jó emberek. Összedobog a szívük, egyet mond az ajkuk, valamennyien Istenhez fohászkodnak. Nem emberi gyengeség ez, hanem annak az igazságnak elismerése, hogy a legerősebb is gyenge egymagában, s hogy legjobban a bajban érezzük emberi gyengeségünket, égreszorultságunkat.

Ezek nem mai igazságok, így volt ez, amióta ember él a siralom völgyében. Így éreztek és így cselekedtek Máriával az apostolok is, amikor az élet bizonytalansága, a viharok sejtelmes érzete összefűzte őket.

Viharos ma is az ég felettünk, bizonytalan a föld lábunk alatt. Sokan sorakoznak naponta azok táborába, akik a mai embertelen és kegyetlen háborúnak az áldozatai. Akik pedig olyan védettek voltunk, hogy még nincs kit megkönyözzünk, testvéreink, rokonaink közül, — vajjon nem vagyunk-e keresztények és magyarok? Nem vagyunk-e európaiak, s mindennekfelett emberek? Azaz, nem kell, hogy együtt aggódjunk, együtt sírjunk és szenvedjünk lesújtott testvéreinkkel? Nem észszerű-e arra is gondolnunk, hogy „*neked ma, nekem holnap!*“ A holnap sohse volt annyira bizonytalan, mint ma.

Mindezek nem szabad, hogy megzavarjanak bennünket kötelességeink teljesítésében, az annyira híres és dicsőséges *magyar helytállásban*, sőt több erőért és több viláosságért kell esdekelnünk. Ez a mi pünkösdi előkészületünk, ez a mi józan lélekvárásunk.

Aki azonban találkozni akar a Lélekkel, az isteni fényvel és erővel, annak vágyódnia kell utána, hívogatnia kell Őt. Ó, de milyen gyenge az ember egyedül, milyen elhaló a hangja, ha az eget akarja megnyitni. Ezért nem egyedül kell vágyakoznunk és nem egyedül kell hívogatnunk a Szentlelket, hanem közösen. Apák és édesanyák, testvérek, szülők és gyermekek, rokonok és szomszédok tegyék össze szívüket, forrjanak össze az imádságban és a szeretetben, hogy reánszálljon pünkösdi ünnepén az éltető és az életet szentelő Lélek.

A mi emberi életútunkat jól ismerő isteni Üdvözítő hangsúlyozottan a lelkünkre kötötte: „*Szükséges, hogy mindenkor imádkozzatok, és soha meg ne szűnjete imádkozni!*“

Az Úr Jézus tanácsát megértő „mindenkor imádkozók“ könnyen találkoznak össze, hogy „együtt legyenek egyazon helyen“ és „egyakaratúak legyenek az imádságban és a kenyérszégben“. Ma azonban ez nem elég. Nekünk magunkkal kell hoznunk azokat is, akik távol éltek vagy távol élnek az Istentől. Azaz, a mi közös imánknak és közös áldozatunknak olyan átütő-erejűnek kell lennie, hogy valóban szíven üsse azokat, akik miatt neheztelhetne ránk külön is

az Isten. Mert sohse feledjük, nem elég imádkoznunk és az Istennel töltekeznünk, harcolnunk is kell a rossz ellen, a bűn hatalmának megtörésén. A harci tudomány pedig a legváltozóbb, a legnyugtalanabb tudomány. Semmi sem állandó benne, mint tudományban, hát még mint gyakorlatban. Napról-napra új feladatok, új szükségletek készítenek a tökéletesebb fegyverek gyártására és az elszántabb támadásra a háborúk intézőit.

Valahogy így vagyunk a lélek harcával is. Itt is minden változó, semmi sem állandó a lelken és a harcon kívül. Aki jól akar harcolni, aki győzni akar, annak százz szeműnek és mindent

Lélek az Isten, és azoknak, akik Őt imádják, lélekben és igazságban kell imádniok. (Ján. 4, 24.)

jobban-tudónak kell lennie. Ki tud ilyen lenni? Akit az Isten Lelke, a Szentlélek tesz látóvá és erősen, férfiasan cselekvővé. Ime, ezért kell nekünk a Szentlélek és ezért várakozunk mi Őreá!

Ha már most mindent rendben kívánunk cselekedni, jegyezzük meg a következőket:

1. Imádkozunk tiszta szívvel, őszinte bizalommal.
2. Imádkozunk közösen otthon és a templomban.
3. Közös imáinkba vonjuk bele hithideg családtagjainkat is.
4. Legyünk leleményesek és megnyerők a bűnösök Istenhez-vezetésében.
5. Lelkünket és minden porcikánkat ajánljuk naponta a jó Istennek, hogy a Szentlélek Isten fénye és ereje betölthessen bennünket.
6. Végül, ha vettük és fogadtuk a Szentlelket, ne szűnjünk meg hálálkodni és Vele együtt munkálkodni.

Jó Testvérem, kedves Olvasóm, engeddd hinned, hogy te is beállsz azok táborába, akik ma nagyon buzgó imával hívogatják közénk a Szentlelket és az Ő áldására méltó hűséggel kívánnak irányítása szerint élni.

ÉRDEKEL A FERENCREND?

Kedves Barátom! Leveledben azt írod, hogy elolvastad Érdekel a Ferencrend? című könyvecskénket, mely hivatalosod körü utolsó kételyeidet is eloszlatta. Még egy ne hézséged van: sokan azt mondják, hogy ne lépj kolostorba, mert csalódnai fogsz. Arr kérsz, hogy írjak valamit a szerzetesi életéről.

Leveledre levéllel válaszolok. 1913. ja nuár 11-én volt újoncomtól tábori postá kaptam az orosz frontról. Ezeket írja: „In nél a szovjet harcmezőkről hazaszállnál gondolataim és önkéntelenül is a szécsény noviciátusi napok jutnak emlékezetembe. Mi lyen boldog, ideális életet éltem ott! Kitér a világháború. Csalogatott a katonáélet. Hűt len lettem barátruhámhoz. Mea maxima cul pa! Rettenetesen boldogtalan lettem. Ezt so hasem fogom magamnak megboesálni, amí élek, legyen bár rossz, vagy jó sorsom. Éj jel, az órségek didergő óráiban, mást sem te szek, mint visszavarázsolom életem legbol dogabb napjait és a boldog fiatalokat, akik nemsokára az Úr oltárához lépnek. Amiko menetelek s majd összeroskadok, nem annyi nyíra a testi, mint a lelki gyötrelentől, egyet len eröm a rozárium, amelyet a kolostorból magammal hoztam. A világ rúttul becsapott. Szeretnék mindent jóvátenni, ha az Isten mégegyszer hazasegít.»

Eddig szót a levél.

Kedves Barátom! Amint látod, a karp, honvéd éppen ellenkezőjét állítja öntapasztalathól annak, amit barátaid állítanak. A szerzetesi életéről csak az írhat, aki benne él.

A szerzetesi élet Isten kitüntető ajándéka. Annak adja, akinek akarja. Bár a legtöbb embernek a világban jelöli meg a helyét, de sok fiatal embernek Krisztus ugyanazt mondja, amit apostolainak: Jöjj és kövess engem! Sokan nem veszik komolyan a meghívást. A világ rossz szelleme is erősen csábít. Pedig nem kell nagyon okosnak lenni, hogy megértsük a költő szavait:

Mi az, mi embert boldoggá tehetne?

Kincs? Hír? Gyönyör? Legyen bár mint A telhetetlen elmerülhet benne, özőn,
S nem fogja tudni, hogy van szívöröm.

A Szentírás ezt más szavakkal így fejezi ki: „Gondolj Teremtődre ifjúságod napjaiban, mielőtt elkövetkeznek a nyomorúságos napok s eljönnek az esztendőök, melyekről azt mondogod: nincsenek kedvem szerint» Préd. 12. 1.: „Én semmi sem tagadtam meg szememtől, amit kívántak, s nem tiltottam meg szívemnek, hogy ne éljen minden gyönyörűséggel. És látok mindenben hiúságot és lélekgyötrelmet» Préd. 21. 10.).

Kedves Barátom, ne ülj fel a rég elavult megjegyzésnek: ne temesd el magad élő halottként a kolostor falai között. Ahány szó, annyi történelmi tudatlanság. Aki ismeri a történelem multját, az el sem tudja képzelni a kultúrát, művészetet, a tudomány fejlődését, az emberiség anyagi és erkölcsi boldogulását szerzetesek nélkül. Ezer példa közül csak egyet említek. Kolumbusz Kristófnak Amerika felfedezésében két ferences segített. Egyik P. Antonio de Marchena, aki mint jeles csillagász rávette Kolumbuszt útjának megkezdésére. A másik P. Juan Perez de Marchena, aki a nagy felfedezőnek hű barátja volt és érdekében Izabella királynénál közbenjárt, az útból minden nehézséget elhárított, hogy Kolumbusz megkezdhesse 1492. aug. 3-án vállalkozását.

Ettől eltekintve az embernek egyéni problémája mindig saját lelke marad. Örök üdvösségének biztosítását másra nem bízhatja. Ennek vételára pedig Krisztus követése, az életszentség útja. Ha van a lelkiéletben

Kitűnőek iskolája, az a szerzetesi élet, amit eléggé bizonyít az a tény, hogy a szentléavatottak nagyobb aránya mindig ebből az iskolából kerül ki. Már Szent Bernátnak állítása ez, aki azt mondja: „Az ember a szerzelen tisztában él, ritkábban esik el, hamarabb tisztul meg, óvatosabban jár, nyugodtabb lélekkel tér nyugalomra, nagyobb hittel és bizalommal kel fel, nagyobb nyugalommal hal meg s bőségesebb lesz a jutalma az éghen, Jézus szavai szerint: „Aki elhagyja atyját, anyját... százannyit kap és az örökéletet.» Ezért mondja III. Miklós pápa Szent Ferenc regulájáról: „Ez az Úr szemében az a tiszta, a világosság Atyjától származó istenszolgálat, melyre szóval és példával az ő Szent Fia tanította az apostolokat és amelyre Szent Ferencet és követőit vezérelte a Szentlélek. Ez az istenszolgálat magán viseli a Teljes Szentháromság bélyegét.»

Végül azt írod, hogy szüleid sem szívesen veszik elhatározásodat. Lehet, hogy csak próbára akarnak tenni, hogy meggyőződjenek hivatalosodról. Ezt minden jó szülő megteheti. Sajnos, sok szülő valósággal iszonyodik attól, hogy fiuk kolostorba vonuljon. Ezekről mondja Szent Alfonz és sok hittudós, hogy súlyosan vétkeznek gyermekek boldogsága ellen, de Isten ellen is, mert beleavatkoznak tervébe.

Mikor lépj zárdába? Mihelyt csak lehet... mielőbb.

Szeretettel:

P. König Anaklét, O. F. M.

A pápák történelmi távlatban

Írta: P. Schrotty Pál, O. F. M. tartományfőnök.

Szent Péter, az első pápa.

Született a Genezáret tava partján fekvő kies Betsaidában. Tulajdonképeni neve Simon volt. Amikor az Úr szeme reáesett és őt kiválasztotta, ezeket a szavakat intézte hozzá: „Te Simon vagy, Jónás fia, Te Kéfasnak fogsz nevezetni, ami annyit tesz, mint Péter“.

Már az Úr követésének legelső idejében ki-magasló helyet töltött be az Apostolok sorában. Az evangéliumi vándorélet minden nevezetes pillanatában az Úr őt tüntette ki az elsőség különös figyelmével. Halála előtt körülbelül egy évvel, reábizta az egész Anyaszentegyház vezetését ezekkel az alapvető szavakkal, amelyek azóta alapját, központját és koronáját alkotják a Pápaságnak: „Te Péter vagy és erre a kösziklára fogom építeni egyházamat és a pokol kapui nem vesznek erőt rajta. És neked adom a mennyek országa kulcsait. És amit megkötöndesz a földön, meg lesz kötve mennyekben is és amit feloldandasz a földön, fel lesz oldva mennyekben is.“ (Máté: 16. 16—18.)

Krisztus mennybemenetele után, azaz áldozócsütörtök után, nyomban gyakorolta is a reábizott hatalmat és Pünkösöd után elmondott 1. szédében hirdette szóval is Krisztus dicsőségét.

Jeruzsálemet elhagyva, Antiochiába, onnan Rómába, az akkori világ központjába ment, ahol Néro császár Kr. után 67-ben fejjel lefelé keresztre feszítette; *azért* fejjel lefelé, mert mint a szent hagyomány tartja, azt mondotta volna: nem méltó arra, hogy úgy haljon meg a kereszten, mint Ura és Mestere, Jézus Krisztus.

Vértanúságát elszenvedte ugyancsak a szent hagyomány szerint azon a helyen, amely fölül Konstantin császár Bazilikát emelt és ahol ma a „Szent Péter“, a világ legnagyobb temploma áll, amelynek óriási méretein, csodálatos külső és belső értékein és művészi tökéletességén olvasóink közül is bizonyára sokan elálmélkodtak, amikor szerencsések voltak az Örök Városban tartózkodhatni.

Életét, fontosabb tetteit, mindnyájan ismerjük már gyermek éveink óta. Nyelvünk szókincsében, szívünk érzésében, lelkünk reményében, hitünk életében, a bölcsőtől a sírig alig van más név, az Úr Jézusén kívül, amelynek olyan döntő jelentősége volna, mint az Apostol-fejedelem neve és a hozzáfűződő szellemi értékek.

De okos dolog is az örök értékeket újból és újból szemünk elé állítani, hogy egy pillanatra sem feledkezve meg róluk, hitünket mélyítsük és örök üdvösségünket előmozdítsuk és biztosítsuk.

Ezt tesszük most Szent Péter, az első pápa életénél és így fogunk cselekedni a többi pápa életénél is.

A hitbeli dolgokon kívül rá fogjuk irányítani olvasóink figyelmét azokra a *fontosabb történelmi tényekre* is, amelyekben szinte minden pápa uralkodási ideje bővelkedik. Nem fogunk megfeledkezni azokról a *szellemi*, vagy egyéb különlegességekről, azokról a *profán történelmi eseményekről*, *anekdotákról*, *szellemességekről* sem, amelyek minden tekintetben érdekessé, élvezetessé, változatosá te-

szik a hit hasonlíthatatlan fejedelmeinek nagyszerű sorozatát. Ahol szükséges, el fogjuk távolítani e gyönyörű összképről, ami nem odavaló; amit az évszázadok elmulasztottak hozzátenni, azt lelkes igyekezettel pótolni fogjuk, mindenkor, mindenütt szemelött tartva azt az örökérvényű elvet, hogy: az Igazságot meg kell mondani, érte harcba is szállni, katolikus, férfias kötelesség!

Pápai hatalmának első ténykedését Szent Péter akkor gyakorolta, amikor az Apostoloknak áldozócsütörtök után való első gyülekezetében az áruló Judás helyét új Apostol kinevezésével betöltötte és ezzel kapcsolatban az első pápai allokúciót megtartotta.

Hogy mennyire élt már az első keresztények lelkében Péternek elsőségéről való hit, azt világosan kifejezésre hozta Szent Pál, amikor elválásuk alkalmával ezekkel a szavakkal vett búcsút Szent Pétertől: „Béke Veled, Péter, te az Egyháznak alapköve, Krisztus nyájának pásztora“. Mire Szent Péter ezt mondta Pálnak: „Menj békében, Pál, te az igazságnak hirdetője, az igazaknak feje és boldog közvetítője az üdvösségnek“.

Szent Péter a vértanúság elől visszarettenve, elhagyta Rómát. Menekülésének útján találkozott az Úrral, akit az apostol megkérdezett: „hová mégy, Uram?“ „Rómába, hogy ott értem másodszor is keresztre feszíttessem magam“. Erre Péter visszafordult és nyugodt lélekkel vállalta a vértanúságot. Azon a helyen ma is kápolna áll: „Quo vadis, Domine“ kápolnája; a Rómában jártak emlékezni erre.

Szent Péter pápai uralkodásának vége felé tört ki az a nagy tűzvész Rómában, amely a városnak 14 kerületéből tizet elpusztított. Úgy tartja a hagyomány, Néro császár műve volt, hogy beteges örömmel gyönyörködjék a szörnyű tűz hasonlíthatatlan jelenségén.

A Szent Péter terére V. Sixtus ferences pápa által áthelyezett Obelisz tanuja volt az apostolfejedelem vértanúságának és az első keresztények kinhalálának, akiket Néro vagy a vadállatok elé vetett, vagy égő fákyaként parkjában elégett.

Az apostolfejedelem külső megjelenéséről egy ősrégi forrás ezeket tartalmazza: Alakja magas, arca nyílt és egyenes és igen sápadt, sűrű, hosszú, fehér szakállal. Fekete szeme mély; átható tekintettel. Finom, hajlott orra; homloka magas és tiszta, mélyen a koponyába belenvülő részén kopasz. Mindkét arcára mély redőt szántott a könnyek áradata, amelyet az Úr megtagadásának nagy büneiért élete végéig szüntelenül ontott.

Ősidőktől keresztbe tett két kulccsal a kezében ábrázolják. Gyakran abban a formában is, amint belép egy hajóskába, vagy amint azt elhagyja. Igen kedvelt ábrázolása az őskeresztény és a századok keresztény művészetének az apostolfejedelem a pápai trónuson, a Chatedrán ülve, ami a legmagasabb méltóság és tekintélynek szimbóluma.

Szent Péter 25 évig, 2 hónapig és 7 napig ült a pápai trónon.

(Folytatása következik.)

Magasralendült a búcsújáró kereszt

P. dr. Dám Ince, O. F. M.

Amint a tavasz kihajtja az első virágot, s a napsugár megcsókolja a magyar földet, titkos vágy kél a magyar szívekben: ki a tél kényszerítette otthonból, szántsuk-vessük be a magyar földet az élet magjaival, hogy aztán szabaduljunk néhány napra falunk határából, s rójjuk le kegyeletünket az ég és a föld Királynője előtt kedvenc kegyhelyünkön. A magyar nép nemcsak megyékre osztja az országot, hanem egy más beosztást is ismer: a búcsújáró kegyhelyek sokkal elevenebb és kedveltebb központjai népünk lelki életének, mint a politikai székhelyek. Az egész országot az egyes kegyhelyek vonzási köre szerint oszthatjuk fel népünk vallási életének tájékozódása alapján. Mátraverébélyi Szentkút, Máriagyűd, Máriabesnyő, Máriapócs, Máriaradna, Máriaremete, Andócs, Bucsuszentlászló, Gyöngyös, Szeged, Pálos szentkút, Péliszentkereszt és a többi szent hely mind egy-egy megyéje a népi vallásos közéletnek.

„Zarándokló magyar”

az igazi neve fajtánknak. Egyellen jegyünket sem lehetne annyira élesen kiemelni, mint a zarándokló hajlamot és kedvet. Vándornép voltunk őstörténelmünk századain keresztül, vándorolva találtunk rá erre az ezeréves Hazára, bolyongva kerestük az igaz Isten hitét, s zarándokolva rójjuk le ma is a legnagyobb hatással Istenünk szolgálatát és vezekelünk, könyörgünk, — dícsérünk Istent, Máriát, szenteket. Aki csak egyszer is végignézhette népünk zarándokló magatartását, látta a kegyhelyeken megszállott magyar lelket, a százkilómétereket gyalogló buzgósá-

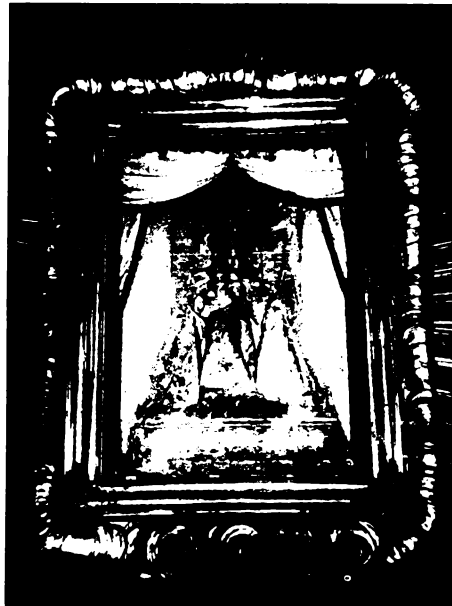

Virág Ferenc pécsi püspök mond beszédet Máriagyűdön.

got, hallotta a lelkes menetelő búcsús-éneket, a fáradhatatlan imafüzéreket és fegyelmezett áhítatot, annak sejtelve kél arról, micsoda mélységeit kavargja fel a búcsújárás a magyar nép lelkének, s mekkora erővel olvaszlja

S
Z
E
N
T
K
Ú
T

C
S
I
L
L
A
G
A

egységé népünknek amugy, a mindennapi életben nagytemészetű egyéniségét a közösségi vallásosság hatalma. Hogy mennyire benngyökerezik népünk lelkében a zarándoklás, semmi sem mutatja jobban, mint az a rengeleg közösségi szabály, amely a búcsújárást valóságos szertartásos gyakorlattá avatja.

A búcsújárás szertartásai

át- és átjárják a menet minden fordulatát. Minden keresztnek, kápolnának, útkeresztződésnek és lejlőnek megvan a maga százados irányítása. Hol kell kezdeni a különböző rózsafüzéreket, litániákat, énekeket, egyéb szokásokat, mind hagyományos rend állapítja meg. Az a jó búcsúvezér, aki ezeket különösen tudja, s aki ezektől élete árán sem válik meg. Megvan az ősi imája indulásra kereszt előtt, úrangyalára, megérkezésre, megvan az éneke minden falura és útszakaszra, tudja az érkezés és indulás időpontját minden pihenőnél. De szó szerint is vannak szertartásai a búcsújárásnak. Keresztel, zászlóval köszöntenek minden keresztel, szobrot, kápolnát, templomot. A hordozható vagy szentkúti Máriával pedig úgy kö-

szönnék, hogy a Mária-lányok viszik vállukon a szobrot három lépést előre és három lépést hátra. A falvakon átvonuló búcsúsokat fogadják, keresztjüket megcsókolják, haragszó kíséri a nagyobb csoportokat, fogadja a kegyhelyen a megérkezőket. Ha a kegyhelyen már van oly csoport, amely az u. n. Szentkúti Máriával jött a búcsúra, eléje megy a hordozható Máriával érkező búcsúnak s a két Mária-szobor is köszönti egy-

Mária-lányok a szentkúti Máriával.

mást három lépéssel előre s hárommal hátra, közben pedig a Mária-lányok megcsókolják egymást. Hazafelé menet viszik a búcsúfiát, legalább a hábos rózsafüzért, annyit akaszt a nyakába a nagymama vagy az édesanya, ahány kicsiny gyermeke vagy unokája várja a hazatérő szeretet csókját. Keresztelője is van minden új zárandoknak a kegyhelyen népünk szokásai szerint. A választott keresztapa vagy keresztanya a szentkút vizével megkereszteli, megöntözi keresztgyermekét, s ettől kezdve keresztszülői gonjába és szeretetébe fogadja kereszteltjét. Népünk vallásosságát is áthatja tehát a közösségi kötelék megfellebbezhetetlen törvénye. Bárcsak megértenék népünk nevelői ezeket a törvényeket, s megtanulnák a magyar embert a maga természetének megfelelőleg vezetni. Biztosan százszoros eredményt érnenék el népünk művelésében és megszentelésében.

A kegyhelyen

a nagy tömeg vallásos hangulata ejti hatalmába a zárandokat. Nem azt tesz, amit akar, hanem amit a többi gyakorol. Szentmise, szentbeszéd, konferenciák mellett megvannak a maga különleges gyakorlatai is, amelyeket már nem a pap vezet, hanem akárhányszor csak az előimádkozó ismer. A keresztút elvégzésére szervezkednek első-

sorban. Lobogókkal, kereszttel vesznek részt a stációjárás egyórási ájtatosságában. Minden kegyhelynek megvannak a kedvenc ájtatossági helyei a templomon kívül: vagy Fáj-dalmas-szobra, Szepőlőten Fogantatás, Magyarok Nagyasszonya szentélye, vagy lurdi barlangja, s ki tudná megmondani a kegyhelyek minden kedvelt helyét, ahol népünk lerója a maga kegyeletét és hosszabban-rövidebben előimádkozgat. Este pedig, amikor a nap is leszállt, több kegyhelyen végzik az u. n. keresztbúcsút. Nem a keresztútnál állnak fel, hanem a kegyhely szélén valamely nagyobb térségen, a búcsúvezetők égő gyertyával keresztalakban helyezkednek el, a nép pedig köréjük, s így végzik a szokásos keresztúti imákat és énekeket, csak hogy az előimádkozók előre megállapított sorrendje szerint, ki ezt, ki azt imádkozza vagy énekl, hogy minden falu búcsúvezére részesüljön valamilyen szerepben. Gyönyörű látvány és felejthetetlen élmény népünk életében. Még a vígságot is megszentelik, amikor valamely lacikonyha pullja mögött eljárják a derűsebb hangulatú Kána-mennyegzőt, vagy el-énekl a fonókban divatos «Egy az Úristen» kezdetű, eleven dallamu egykori deákéneket. Láthatólag jól érzi magát népünk a búcsújáróhelyeken. A sok imádság mellett el is beszélgetnek, eszegetnek bőven, s boldogan mennek haza. A vallási felüdülés mellett valószínű kirándulás számba is megy minden zárandoklat. Az éjtszakai pihenésre sem adnak sokat a buzgóbbak. Virrasztanak, s egész éjjel imádkoznak. Ilyenkor egész imakönyveket és kéziratot gyűjteményeket énekelnek végig. Csoda, hogy bírják hangszállal. De az Isten dicsőségére nem szabad semmit sem sajnálniok, a zárandoklat minden órája Istené és a drága Szűzanyáé. Nem is mennének haza nyugodt lélekkel, ha nem tartották volna meg kezdettől végig feltett szándéku-

Még a Szent Jobb is zárandokolva járta az országot.

kat a hagyományos áhitatban és szüntelen imádságban.

Otthon

az egész község kivonul a hazaérkező zarándokok elé, s mennek a pappal együtt a templomba. Ugy énekelnek, mintha mindannyian a szent helyen lettek volna. Ugy

Minden unokának egy-egy mézesbábos rózsafüzért vett a nagynyó.

fogadják a zarándokokat, mint az Isten kedveltjeit, a Szűz Anya üzenetének követeit. Áldást és békét jelent a zarándok minden háznak, családnak és gazdaságnak egyaránt. A befejező hálaadó-ének mindannyiuk közös imája és az esztendő leglelkesebb és legdiadalmasabb éneke. Sokszor egész esztendőre kiimádkozta és énekelte magát sok ember és asszony, akül az élet és hivatás a többi napon, sokszor még vasárnapon is szertelép, s nem egyszer még az Isten házába sem enged. Ezeknek valóságos lelki fürdő, egy esztendőre szóló lelki láplálék és kibeszélhetetlen gazdagságú emlék a zarándoklat. A kegyhely emlékei, képmásolata, kegszerei a házak díszei és használt védő, óvó kegyelemeszközei. Erdemes lenne utána járnunk, hogyan halja át a kegyhely vonzása egy-egy magyar falu, család vallási és lársadalmi életét! Megbizonyosodnánk róla, hogy népünk lényegében zarándokló nép, legáltalóbb nevünk a "zarándok magyar".

*

Ez is néhány kép népünk egészen sajátos vallási életéből és színes gazdag élményvilágából. Boldog az a nép, amely így tud hinni, így Istent szeretni, és az Isten Anyja iránt emvi bizalmat és gyermeki ragaszkodást érez!

Átváltozás.

Szellők lengetik zöld csipkefátylát,
amint az égből lebbenten itt áll
a ragyogó május! Ad a földre
ünnepi ruhát, csodás gyönyörbe
öltözteti s illatok varázsa,
álomszerű édesded alázat
ölelgeti a -- feltámadt Krisztust!

Pax et bonum!

Félig még Isten meleg kezében
rózsás arccskával, oly gyengéden,
hótsz tán áll üdvözetadásra,
mint lélek az elsőáldozásra --
hallatszanak már bűvő madárkak
hangjai! Az anyai boldogság:
dicsértessél őh ezért is, Jézus!

Pax et bonum!

Sétáló ifjak bársony homlokát
rózsaszín lángok futják át,
titokzatos enyhe simogalás
vidám gyöngyöző mosolyra vált
ma fel minden tegnapi bánatot,
messze tornyokból esti harangok
kérdik újra s újra: „Feltámadott?”...

Pax et bonum!

Erdeink bűvös függőnye mögött
most nincsenek tompa szürke ködök,
boldogító hirt szór szerleszéllel
harsány rózsafény a nyugatégen:
mosoly, remény nem halhat ki itten,
feltámadt vala az Isten:
öröm remeg fűszálak könnyiben!

Pax et bonum!

Gyöngyvirágos május óh Te ne sirj
fájdalomtól, ha riadó nvert --
hiszen Téged illett a végső szó:
oh a szeretet örökkévaló!
A feltámadás égi lepleben --
félig még Isten meleg kezében --
rendületlenül állva helyeden
sutogod: Jézusomat szeretem.
Ne bántsátok, szeretem, szeretem,
leheli minden kis virágkehely,
zokogó vihar adja fenyesnek,
zúgja roppanó szálfa: ne bántsátok!
szeretem, szeretem -- zengi a rengeleg,
ne bántsátok! Csattannak a fellegek,
villám írja magas hegytetőre:
magyar föld ez -- Krisztus e nép öre!

Nválnak, mozdulnak a hideg szivek,
róság, béke érinti őket meg,
férfiszemekből bugyan ki a könny,
kiket bűnbánat gyermekké tört:
kik egy csodás szöveget hallanak
bensejükből? -- Ez megfoghatatlan...
„Szeretem, szeretem, ne bántsátok!”

Czirákyné Bock Gizella.

Junius
1944. évi

Kalocsa és Eger új főpásztora

Öszentsége XII. Piusz pápa a nm. magyar püspöki kar két kiváló tagját érsekké nevezte ki. GRÖSZ JÓZSEF szombathelyi püspököt a kalocsai, Dr. CZAPIK GYULA veszprémi püspököt pedig az egri érseki méltóságra emelte. Az új kalocsai érsek a meleg szívű

ember közvetlenségével és szeretetével hódítja meg híveit és papságát, s ennek a bensőséges kapcsolatnak Szent Ferenc Atyánk fiai is sokszor érezték gazdagságát és nemes-ségét. Az új egri érsek pedig a nagy tudás és a szervező tevékenység, a hódító sajtó és a kormányzói rátermettség legmodernebb embere. Az Egyház nagy szervezetében alakító és irányító vezér. A ferencesek apostoli szelleme örömmel üdvözli benne az erőskezü kormányost és a lelkek hódítóját, a Magyar Barát pedig különösbbe is a magyar katolikus sajtó vezér-

alakját. Mind a két érseki szék a magyar katolikus egyháznak és művelődésnek, Hazánk történelmének és szellemi életének gyújtópontja. Kalocsa örökre Tomory nevének fényében ragyog, s a Nyugat bátyájaként állott harc és vértanúság jelképe, Eger pedig a magyar tudományos élet, számos eredetiség, honmentő és szentelő lelkesedés forrása. Esztergom mellett ez a két katolikus őrhely védi hitünket és magyarságunkat a legnagyobb erővel, s alapja maradandóságunknak az ezeréves határok között. Stent et pascant in fortitudine Tua!

A tökéletesség felé!

Dr. Ervin Gábor.

(Folytatás)

A második megtérés kegyelmi, természetfölötti háttérét illetően megint csak utalok Garrigou-Lagrange kiváló művére. Lélektani szempontból ki kell emelnem, hogy ebben az állapotban nagy érzelmi átalakulás következik be. Az érzékiség vad indulatai eicsöndesednek, legfeljebb csak időnként jelentkeznek nehézségek. De megmarad az érzékiség gyökere, az a vágy, hogy szeressenek, kényeztessenek minket, hogy dicsérjenek, elismerjenek, hogy tessünk másoknak. Ez a vágy szinte változatlan erővel megmarad. Nem nyilatkozik meg durva formák között, de befelé annál erősebb. Az ilyen lélek hónapokig tud rágódni egy durva szón, egy figyelmetlen megjegyzésen, egy vélt mellőzésen. Van már annyi önuralma, hogy kifelé semmit sem mutat, de annyira nem jutott, hogy lélekben felülemelkedjék az ilyesmin.

A másik nagy veszély, amelyik ebben az állapotban a lélekre leselkedik, a hypochondria, a képzelet fejelematlansága. Ebben szenvednek azok a jámbor személyek, akik mindig betegek, és akiknek a betegségét az orvosok nem tudják felismerni. Egymásután kivétnak magukból minden kivé-

tőt, hol tagjaik fájnak, hol a szívük dobog, hol sok, hol kevés a gyomorsavuk. És mintha mesebeli sárkány lenne a betegség, ahogy egyik fejt levágják, kilenc másik nő, ahogy egyik baj elmulik, kilenc másik jön a helyébe. Szerzetesházakban sok bajt okoznak az ilyenek, mert mindig külön diétára van szükségük, nincsenek megelégedve a házfőnökkel, oconomussal. A szenttéavatási pörök kellemetlen epizódjait ők szolgáltatták, mikor nagy jóhiszeműséggel bár, de csodás gyógyulásnak tüntetik fel képzelt betegségéből való kigyógyulásukat.

Még rosszabb, mikor a képzelet az erkölcsi téren garázdálkodik, és a szerencsétlen lélek betegség helyett bünt képzeli önmagába. Az ilyen aggályosnak orvossága, ha apostoli munkába kezd, és abban annyira elfoglalja magát, hogy ne érjen rá önmagával túlzottan foglalkozni. De véglegesen ez sem segít rajta.

A második megtérésen átment lélek az apostoli munkától kissé idegenkedik. Neki már nem élvezet az egyetesi, mint az előbb leirt csoportnak. Éles önkritikája van, látja, milyen nehéz valamirevaló eredményt elérni. Szereti a magányt.

szereket az elmékedést, a csöndes imádságot. Fél attól, hogy el kell hagynia Isten jelenlétét és bele kell vegyülnie az élet forgatagába. Érzékeny műzatermészetet visszaradi az elkerülhetetlen küzdelmekről, összeütközésekről, félreértésekről. Ha azonban mégis vállalja az apostolkodást, akkor nem egy esetben az ellenkező végletbe esik. Amire nagynehezen rászánta magát, azt hihetetlen macacssággal és önféjűséggel folytatja. Eppen, mert oly nehezen vállalkozott rá, azért nem tud az élet követelményeihez alkalmazkodni, nem hajlik, hanem török. Kíméletlen tud lenni. Maga ugyan halálosan érzékeny, de másokon keresztülgázol, anélkül, hogy csak észre is venné, anélkül, hogy jajkiáltását csak meg is hallaná.

Ha most kívülről tekintem az ilyen személyt, megint csak a rideg, félszeg, sokszor komikus külső tűnik csak élém. Az a mély lelkiélet, az a sok elmékedés, lelkiismeretvizsgálás, amely jellemét kialakította, még mindig nem látszik meg rajta. Még mindig nem tud imponálni, nem tud apostolkodni, nem tud lelkeket nyerni Krisztusnak. A kívülről, lelkiélet dolgában nála sokszor jóval alacsonyabban álló szemlélő csak azt veszi rajta észre, hogy hol tedd-ide tedd-oda embernek, hol meg hajthatatlan zsarnoknak mutatkoznak, és ebből esetleg rosszindulatú következtetéseket von le jellemükre nézve. Pedig igazában csak belső bizonytalansága, képzeletének, szeretetvágyának túltengése okozza a bajokat.

Mi hiányzik még ennek a már kétszer megtért személynek a lelkiéletéből? Miért nem tud gyujtani, vezetni, felkesíteni? Ha tevékenykedik, miért egyoldalú, felszínes, vagy szűkkörű a hatása?

Mert még csak elvei vannak, még csak éreneyei vannak, de a Szentlélek ajándékai még nem érvényesültek kellő fokban az ő lelkében. Hogy valóban mindenkinek mindene legyünk, arra csak a Szentlélek taníthat meg. Ahhoz az elmékedés sem elég, ahhoz a szemlélődő imádság szükséges. Bármily nehéz és fájdalmas a lélek „Sötét Éjtszakája” (Keresztes Szent János), az Istennek szentelt léleknek ezen is keresztül kell esnie. Jobb a földön átélni, érdemeket szerezve és apostoli gyümölcsöket teremve, mint a tisztítóhelyen, ahol nincs több érdemszerzés, csak szenvedés. Isten színét csak az egészen tiszta lélek láthatja meg, az, aki mind a három megtérésben, mind a három tisztuláson keresztülment, itt, vagy a másvilágon.

A harmadik megtérésen átment léleknek már tökéletesen közömbös, szeretik-e őt, vagy sem. A képzelt betegségek nem gyötirik többé — igaz, hogy ha azután beteg, akkor igazán beteg. A sértődést, az aggályoskodást nem ismeri többé. Szent egyszerűséggel jár hivatásának útján. Nem önmegtaga-

dás többé számára az úgynevezett „megalázó” munka elvégzése, helyzet eltérése. Ahogyan a jó futballista „kapásból” adja tovább a legváratlanabb irányból hozzá érkező labdát, úgy tud az ilyen lélek is valami természetfeletti ösztönösséggel, „kapásból” kiigazodni a legváratlanabb, legbonyolultabb helyzetekben is. „Érzéke” van hozzá, hogyan kell az emberekkel bántani.

Órá áll a Szentírás mondata: Justus ut palma florebit — az igaz úgy virul, mint a pálma. A száraz homokban is megél, mert gyökerei nagyon mélyre nyulnak, le egészen az Élő Vizek Forrásáig, Jézus Szentséges Szívéig. Ebből a Szent Szívől merít erőt, eleven kapcsolatban él vele. Ez a Szent Szív sugalmazza szavait, irányítja lépéseit. Nem részletezzük itt tovább a harmadik megtérés lelkiállapotának rajzát. Ússük föl bármelyik szent életében az utolsó fejezeteket: az a tisztulás, az az égi nyugalom, az a béke, amely a szentek életének utolsó éveit — vagy a vértanúknál esetleg csak óráit — jellemezte, a harmadik megtérésen keresztülment lelkeknek biztos ismertető jele.

Szabad-e erre a harmadik megt. e törekednünk? Nemcsak szabad, de kell is. Mint Nagy Szent Terézia kifejti, mi valóban megbántjuk a jó Istent, ha nem fogadjuk el kegyelmeit. Isten mindig egyikünket a tökéletesség felé akar vezetni. Ha nem jutunk oda, magunkat kell okolnunk. Az isteni kegyelem kínálja magát. „Jőjjetek, igyatok a borból, amelyet nektek készítettem” — mondatja a prófétával. Isten imádókat akar szellemben és igazságban. Ne sokat beszéljünk, mint a pogányok, akik sok beszédükért várnak meghallgatást — int isteni Mesterünk. Milyen szomorú lelkek, akik görcsösen számolják Miatyánkjait, Üdvözlégeiket, ahelyett, hogy közvetlenül beszélgetnének mennyei Atyjukkal! Beszélgetnének, nem csak beszélnének. Beszélgetéshez ketten kellenek. Ha mindig mi szólunk, ha nem tudunk Isten imáandó jelenlétében hallgatni is, csöndben várni lelkünk átjáró kegyelmi adományaira, ha visszariadunk az érzékek éjtszakájától, ha félünk hiúságunkat, szeretetvágyunkat teljesen, égő áldozatként Isten oltárára tenni, ha az elmékedésben sziporkázó szellemes gondolatokat keresünk Isten jelenléte helyett, ha a magunkszótte gondolatfátyol mögé bujunk Isten vakító világossága elől, ha fölületes álbuzgalommal falakat építünk magunk köré, hogy meg ne perzseljen Jézus Szívének tüze, akkor törpék, tökéletlen emberké maradunk.

Az Egyház ereje szent híveiben van. Isten a szentségre hív. Halljuk meg szavát. Ha Istenben bíznak, pálmaliget emelkedhetik a sivatagból is. A mai élet sivatagából is.

LEVÉL EGY VIII-OS BARÁTOMHOZ.

Kedves Barátom!

Az életben sokat számít az okos, higgadt megfontolás. Mennyivel fontosabb ez a papnak. Ezért figyelmeztet már a Szentírás is: „A papok ajkai őrizzék a tudományt”, — azt a tudományt, amely nem a földi dolgok megismerésére, hanem értékelésére tanít. Oroszlánszívű Richárd apródja urának szentföldi bebörtönzötetésekor várról-várra járt gitárjával és ura kedves dalát énekelte. Egyszer a megkezdett dálnak folytatását hallotta az egyik várbán s tudta, hogy ura itt fogoly. A tudományszeretet, de a hittudomány szeretete adja meg a papnak az örök élet dalának kezdősorát. Ez az a tudomány, amely nem csak elveket ad, hanem megfontolt életet is sürget.

Ezért értették ezt a tudományt a Szentek Szent Pállal: a Kereszt együgyűségének, mert a Kereszt titkát hozza közelebb az emberhez.

A tudomány embere a ferences is. Mutatja ezt a ferences ösök nagyszerű példája is Bácon Rogértól egészen Alphaniig, Szent Bonaventúrától Gemelli Ágostonig. Mindenben adtak valamit a világnak, amit sem azelőtt, sem azután mások nem adtak. Mert a ferences tudomány alapelve az elmélyülő Istenbe-merülés. S ez teszi tudományunkat egészen egyedülállóvá.

Ez a ferences tudományszeretetet kívánja Neked barátod:

P. Hajnal Ágoston, ofm.

Cím: Ferences Tartományfőnökség, Budapest II. Margit-krt. 23.

Gyászjelentés

Dr. Monostory Elekné.

Judit már feketében volt. Tavaly temette el az édesanyját. Most csak elő kellett vennie a meglévő gyászruhákat.

— Szabad az elhunyt nevét, adatait? — fordult hozzá a temetkezési vállalkozó.

Hangjában gyöngéd tapintatot akart éreztetni, de a foglalkozás megszokása folytán, száraz, hivatalos maradt.

— A gyászjelentőt a szokásos módon parancsolja nagyságos asszony? — buzgólkodott tovább.

— A szokásos módon? — riadt fel Judit. Nem, nem, ... majd megírom magam.

Szokásos módon megírt gyászjelentők, — tűnődött magában Judit. *Fájdalomban megtört szívvel, de Isten akaratán megnyugodva...* Ehhez a szép szöveghez a tömeg sok alacsony érzése tapad. Az emberek legjava *megtörrik* a fájdalomban, de *nem nyugszik meg* Isten akaratán. Az igazság ez: a gyászoló családok lelke *megtörrik*, és... egyúttal fellázad az ég ellen.

— Miért kellett meghalnia? És miért éppen ezt vitte el az Isten? Miért ily korán? Jobb lett volna így, meg úgy.

Judit egész lényé tiltakozott az ilyen merev, dacos állásfoglalás ellen. Szíve, lelke hajlékony volt gyermekkorától. Mindig, mindenben érezte, hogy Isten jót akar neki. Furcsa lenne, ha egy vak nem hinné, hogy zöld a mező, és virágba borultak a kertek. Csak azért, mert nem látja. És csodálatos lenne (érezte szíve mélyéig), ha nem hinné, hogy Isten csak a jót műveli, a *végső Jót*. Csodálatos lenne, ha nem hinné ezt, csupán mert most nem látja még.

Az egész hosszú betegség alatt, míg a férjét ápolta, soha nem imádkozott felgyógyulásáért. Úgy gondolta, hátha nem az a jó, hátha nem az használ a léleknek, a kettőjük lelkének. Ha ő a férje egészségéhez ragaszkodnék, és Isten mást akarna, mennyire megnehezítené ezzel az Ő munkáját. *Megnehezítené*, — ezt emberi kifejezéssel értve gondolta. Vagy nem nehezebb-e egy szülőnek foghúzásra ítélni a gyermekét, ha a kicsi fél, retteg, s húzódozik a művelettől? *A szíve nehezedik el*, gyermeke ellenkezését látva. Mostanában Judit a jó Istent, a Gondviselőt mindig *Atyának* érezte. És úgy gondolta, egy Atyát nem szabad *atyai* érzéseiben megszeméltetni. Hadd tegyen velünk, gyermekeivel úgy, ahogy *jónak* látja.

Csak egyet kért mindig, sokszor a hosszú átvirrasztott éjszakák alatt: hinni tudja majd *akkor* is a nehéz bajokban, hogy a halál nem kegyetlen.

Csodálatos az Isten jósága! Hetek óta munkálta a talajt ennek a kérdésnek a kivirágoztatásához. Csak most vette ezt észre. Vagy nem a Lélek vezetése volt-e, hogy egy idő óta csak a feltámadt, *győzelmes* Krisztussal tudott foglalkozni? Mäskor is olvasta már: Ne féljetek, én meggyőztem a világot, — és Az győzi le a világot, aki hinni tudja, hogy Krisztus az Isten Fia. Igen, sokszor olvasta már ezeket. De mostanában *egészen átjárta* lelkét Krisztus mindenekfölötti, végső Győzelme. Most valahogy úgy találta... De lehet-e szavakba önteni a Lélek érintéseit?

Emlékszik, néhány hete egy kis templomocskába került. Föltámadt Krisztus állt az oltáron. De milyen szobor volt az! Kis, nyomott, csaknem haj-

lott vállú. Ijedten behunyta a szemét. Ó, nem! A feltámadt Krisztus, mennybe visszatérő Krisztus nem ilyen. Krisztus *diadalmas*. Legyőzte a világot. *A halált is*. Ezt már most fűzi hozzá akkori élményéhez, — a férje ravatala mellett.

Ma ez a gondolat kerekedett benne felül. Bár lent a mélyben fekete fájdalom kavargatta a szívét. Torkában nem szünő sírás szorongott. Olyan volt, mintha a kín egészen szájáig érne, akár valami elnyeléssel fenyegető keserű tenger. Mégis fölszegte a fejét, s könnyesen is *a diadalmas Krisztusra* nézett. (Mily jó, hogy a liturgikus évnek éppen ebben a szakában hajolt föléljük a halál!) Erővel arra gondolt, hogy kettőjük szép élete is a győzelem, a végső Győzelem felé ivel. Mint minden Krisztusba temetett élet. Görcsösen kapaszkodott ebbe a gondolatba, bár szeme, testi szeme mást mondott.

Egyszer, régen azt olvasta: a halottakhoz csak békés lélekkel szabad közelednünk. Akkor egész lelkével megragadta ezt a kifejezést. Most ugyan azt érezte a koporsó mellett is. A béke: az ég visszfénye. Az égé, Istené, Isten akaratáé. Igen, a halottat nem szabad megszeméltania. Vagy nem szívtelenség-e zilált, békétlen érzésekkel megzavarni azt, aki már tisztán lát? Szabad-e kettőjük életét (élet az most is, érezte, csak az egyik fele nem látszik), szabad-e ezt az életet harmoniátlansággal megbolygatni? Míg itt élt mellette, mindenben egyetértettek. (Ép azért volt szép az életük.) Csak most ne értené őt meg? Most ne látná őt: *útban a Győzelem felé?*

Sok nehéz órája lesz még. Érezte kínosan. Majd ha ruháit rakosgatja. Ha emlékek kerülnek a kezébe. De... a halotthoz csak békés lélekkel közelíthet. És... gyászjelentőjét is csak békés lélekkel írhatja meg, — hasított bele a villámnál is világosabb meglátás. A béke az ég visszfénye. Szembefordította hát lelkét az éggel, az Istennel, s úgy vette kezébe a tollat:

A jó Isten iránti hálás szívvel jelentem, hogy egy szép lélek Céljához ért: az örök Élet küszöbén várakozik.

Megállt. Elolvasta, mit írt: *A jó Isten iránti hálás szívvel...* Fedi ez az igazságot? Hiszen a fájdalom vadul tépi a lelkét. De... a szenvedésért is lehet valaki hálás, tudván, hogy javára válik az. Ezer kinkeserv közt is *csak hálás tud lenni* Isten iránt. Igen, de mit mondanak majd az emberek? Eszébe jutott: a multkor egy fejfánál megbotránkozva álltak meg ismerősei:

— Hogy írhatják azt egy sírkőre: Hálátelt szívvel köszönjük, Urunk, hogy 8 évre nekünk adtat őt!

Meg fognak botránkozni az ő gyászjelentőjén is. Botránkozni? Hát mi a botránny? Szóval vagy tettel másokat rosszra indítani. Születhetik-e abból rossz, hogy csak hálával tud nézni Istenre, amiért kettejük életét eddig is elirányította? Rossz-e az, hogy egészen együtt érez a jó Istennel? Legfeljebb nem fogják ezt megérteni. Ennél rosszabb nem történhet.

Semmit se törült ki a megírt sorokból. Ugyanabban a hangnemben folytatta:

... a betegek szentségével felvértezve elaludt Istenben. Akik ismerték, kérem, imádkozzanak szép ébredéséért!

IFJÚSÁGI ROVAT
 Rotatortező: Dr. Monostory Elekné
 Eger, Vécsey-utca 25 szám.

Aranyló kévék

Arának a határban. A zsiros rábaközi föld dúsán terem a buzát. Sok bronzsárga aszlag, vagy aranyló kalásztenger váltakozva önti el az egész Kisalföldet.

A plébános úr kint sétál a határban. Elvezi szorgalmas népe munkás ütemét. Zengnek a dalok, és pengenek a kaszák...

Az egyik csoportból egy kisfiú fut hozzá. Emlékező kis jószág. Széne, min: az égbolt azúrja. Most volt elsőáldozó. Közét c-ékol a Jópástornak, és akadozva motyogja:

— Plébános úr... kérem... tessék odajönni hozzánk...

A plébános úr olamegy a csoporthoz, ahol az édesapa az arató, s az édesanya a marószelű. Ez kezükben a munka...

Köszöntik a plébános urat. Aztán az apa, hol a földet méregesztve, hol a plébános úrra pillantva megszólal: Őt kévét fogadjon el tőlünk az Élet kenyere számára. Szentostyák anvagául!

A plébános úr habozik.

— De drága lelkeim, miért? Mi címen?

— Aztért, hogy a kisfiam elsőáldozó lehetett! — mondja nyomatékkal a gazda.

Az édesanya szemét törülgeti, a kisfiú az anya kötényéhez bújik...

Tóth Livia Csorna

Élsz-e te?

Csend van. A toronyóra most üti a két órát. Alszik a város, sötét minden utca. Néha-néha hallatják csak egy-egy kutyaugató. De a Fő-utca egyik házában, megyullad egy villanylámpa. Vajjon miért ébredt fel a szoba lakója? Szomjas, vagy más baj gödri? Nézzük csak meg, miért zavarja az éjtszaka csendjének lélekbemarkoló egyhangúságát?

Hissen itt Miklós Janosi lakik! Miklós Janosi, VIII-os gimnazista, hírhedt esavargó. Vajjon mit keres? Ni-ni beszél is magában:

— Ki szól? Ki van itt? Ki mondta azt, ÉLSZ-E TE? Mit akar ez jelenteni?

Egész testében remeg. Letérdel a térddeplőre, amelyen ki tudja milyen régen imádkozott utoljára.

Édes Istennem, bocsáss meg nekem, úgy félek! Te mondtad azt, hogy **Élsz-e te?** Te szóltál hozzám? Oh én szerencsétlen, előhalott! Megtagadtalak. Nem akartalak megismerni. És Te hozzám leszállni méltóztattál? Engem utálnivaló bűnöst a Magalévá akarsz tenni? Igerem, édes Jézusom, nem leszek háládatlan. Nem fogom viszáutsáitani a paszolat. Igérem, hogy hű fiad leszek.

És Janosi meztört. A dorbézola, mulatózó rossz diákból az Isten fia lett. Megtört, mert hallotta és megértette az Úr szavát. **Élsz-e te?** Megértette. Ezekiel próféta monlatát: **Élnéke ezek a csontok?** A jutalom nem marad el, az örök élet kapui megnyitottak számára.

Pütkövich István Mohács

Győztél Galilei

Valaki engem nagyon megrabolt,
 S a lelkem mindöröktől harcha volt.

Csataztam mindig azzal a lényvel
 Elszántan, hátor merészséggel.

És egyszer engem más is megrabolt,
 A lelke szent, alakja fénybe volt.

Csodás virázsít szájszor megcsodáltam
 És közben én is dallá, fényre váltam.

Az egyik neve átkozott legyen,
 Keresztülgazolt sok-sok életen.

A másikkra imádkva gondolkodok,

Minden tettemmel Neki hódolok

Feliettem, bennem folyik a csata.

S én, új Julíanus Apóstata

Imigy szólok csak hódolón Neki:

Megjnt győztél, Uram Galilei!

Valaki a szíven tül megrabolt,

S a lelkem mindörökre togra volt...

Zrínszky László Budapest

Élni akarok!...

Engedd, hogy Feléd tárva két karom

Belekiáltsam a végtelenbe:

Uram!... én élni akarok!

Hiszen csupa dal, csupa napfény az Élet,

Mert a szürke kövek közt is megtalálalak

[Téged.

Mert Néked énekel mind a sok kis ma-

[dár.

Lábához hullatja illatos szirmát a virág.

Én csak haszontalan kis emberke vagyok

Ki tövisek közt is mosolygó dallal, de...

Élni akarok!

Szegény alvajáró, balga emberek,

Kik bánatosan hordják keresztjüket.

Nem látnak napfényt csillagdús éjtszakát,

Nem érzik szent Szíved áldó vigaszát.

Én kicsi porszem Hozzád hajolok,

Már nem kiáltom, ... halkan suttogom,

Engedd, hogy tiszta mosollyal arcomon,

Csak egyedül Teérted mondjam:

Uram!... én élni akarok!

Bence Mária Budapest

Jézushoz

Veled maradok!

Ugyan hova mennék?

Nélküled a világon

Boldog sohse lennék.

Lehetnék király

Országok felett,

Mégsé tudnám soha,

Mi a szeretet

Lehetne fejemen

Aranykoroná,

De boldog nem lennék

Nélküled soha!

Veled maradok,

Te melléd állok,

Te érted elhagyom

Az egész világot!...

Pintér József Kolosmon

**Szerettem Istent, — énekeltem.
 S pacsirta-lélek lett a lelkem.**

Mese nagyoknak.

Kis domboz útem, elgondolkozva. Bámultam a viléket. Annyszer láttam, s mégis mindig találok benne újat. Mintha mindig más és más lenne. Talán igaz is... Ragyogó napfényben tiszta kéken tündöklik elő a távoli dombo. Ha eső van, mintha védeni akarná magát, kölfátvo'la burkolózik.

Egyszer csak, amint fűz lényest szemmel ültem, aranyos szélű felhő közelédt felém. Ahogy közelebb jött, egyre lángolobb, fényesebb lett a szőle, a közepe különös, tompa-eüst fényben világított. Odáért hozzám. C-öppnyi kis lány ugrott le róla, a'ó ruhábas kék ruhában, gömbo-rű fejcskájén villogó aranykoroná, sz-gárkék szemé tisztán ragyogva nevetett rám. Néstem csodálkozva.

— Ki vagy?

Halk esengő nevetés hallatszott:

— Az én nevem: Boldog-ág

— S most itt maradsz nálam? — kérdeztem ragyogó arccal.

— Képlesem az töled függ! Ma itt vagyok. Ha rosszul hánsz velem, holnap már messze járok.

— Dehát mit tegyek, hogy itt maradj?

— Én azt nem mondhatom meg. De segítek, — nézett rám engedékenyebb arccal. — Az előbb, mikor még nem voltam itt, mire gondoltál? Elpünödtem.

Igen — igen már emlékszem: a jó Isten, a szeretet, a boldogság. Biztosan egy helyen vannak. Erre gondoltam. Mert, ha én mindenkit szeretek, azzal közelebb kerülök a jó Istenhez, s az Ildog ágot is ad.

— Ez az! Látd, lény napsugár! Melegot, szeretetet osztogató kis szűzre a végtelen Fényességnek. Akkor én a szűzbe költözöm. Mert én a napfényes, tiszta szívetek szeretem. Apró kis kezét dologzó szíveure szoritott, mo olygó esodaszemével szemembe nézett:

Ha akarsz, ott felül mindig megtalálász!

Odaszaladt a felhőhez ráült, és ottunt. Azóta nem látattam, de mindig közelemben sérem.

Mecsek Margit

Június
1944. évi

nek a nagy eszmének a sugárzásába hogy bele tudják vonni a ferences atyák a világiakat is. Magyarország majdnem minden nagyobb városában ott vannak a ferencesek, s mindentűtt: városokban és falvakban Szent Ferenc harmadik, világi rendjének ezrei veszik körül őket és követik a *Pax et bonum* nagyszerű célkitűzéseit. Ez mutatkozik meg a ferences irodalomban is. Nemcsak az első rend tagjai írnak, hanem a világi rendből is jeles tollak szerepelnek. Ott láttuk a könyvhalmazban — hogy csak példákat említsék — Pálffy Erzsébet grófnő kitűnő Szent Antal-életét és Dr. Monostory Elekné Az én igám c. keresztúti elmélkedéskönyvét. Ez utóbbi különösen tetszik nekem, mert mindenki, akinek eddig ajánlottam mint lelkiéleti kalauzt, csak elragadtatással nyilatkozott róla magvas tömörsége és nyelvének zenéje miatt... Sok mindent lehetne írni még erről a pontról, de ha csupán azt vesszük,

hogy a *Ferences Könyvkiadás a Magyar Ferences Harmadikrend* sok tízezres és százezres vásárlótömbjére mindig építhet, hazánk egyik legnagyobb *Könyvkiadóvállalata* a „*Pax et Bonum*” nyomda-szervezete akár a Dunántúlon, akár a Nagyszőlősi vagy Erdélyben...

A LEGSZEBB DÍCSÉRET, ami az idei könyvnapon elhangzott, talán az egyik munkásifjú ajkáról röppent el, aki *Lantos Kiss Antal MI INASOK* c. kiváló könyvét vette meg. Csak ennyit mondott: *Isten éltesse soká a Magyar Barátot*, mert nekünk ezzel a könyvvel *életet és jogokat adott!*

Mi is csak ennyit kívánunk: a *Magyar Barát* érje még jóegészségben és fejlődő virágzásban a 25. ezüst- és 50. aranykönyvnapját, a 100-ikat és az 1000-ikat is. Az lesz aztán igazán a MAGYAR-ÉS KATOLIKUS KÖNYV DIADALA...

TERCIÁRIUS ZARÁNDOKLAT MÁRIABESNYŐN.

Szent Ferenc Világi Rendjének budapesti rendiközségei Máriabesnyőn rendezték meg május 9-én szokásos évi rendi zárandoklatukat. Idei zárandoklatuk meg azzal is gazdagodott, hogy a Magyar Barát olvasótáborra is csatlakozott az engesztelő ájtatosságokhoz. A vidékről egybesereglett előimádkozók és búcsúvezetők részére külön konferenciabeszédet és épektanítást rendeztünk a gyönyörűen kifestett alsótemplomban, a budapestiek megérkezése után pedig nagymise és P. Pusztay Gábor, O. F. M. országos világi rendi igazgató szentbeszéde költötte le a csaknem hatezer zárandokot. Délután 3 órakor ugyancsak P. Pusztay Gábor, O. F. M. lépett a szószékre, s amíg délelőtti beszédjében a Világi Rend jelentőségét mutatta meg az Egyház életében, addig most az országos rendi egység szerepét méltatta: nevezetesen azt az erőt vázolta, amelyet létszámunknál fogva a katolikus közéletben képviselünk. Utána a Magyar Barát szerkesztője ismertette a Szepőlőten Szív tisztelétének tartalmát és módját, s készítette elő a rendi testvéreket a Világi Rend felajánlására Szív Mária Szívének. A háborús keresztút elvégzése után P. Kriszten Ráfael, O. F. M. budai házfőnök tartott ünnepélyes májusi litániát s végezte a Világi Rend felajánlásának szertartását. Boldogan tértek haza testvéreink a csodatévő máriabesnyői Szűzanyától,

s őrzik a megújított kegyhely és P. Bögözy Vilmos, kapucinus házfőnök szíves rendezésének és vendéglátó szeretetének emlékét. A máriabesnyői Szűzanya áldja meg a kapucinus atyákat és Szent Ferenc Világi Rendjét!

Rózsafüzérek nagy könyörgő-zarandoklata a gyönyörű Fájdalmas Szűzanya ősi kegyhelyére! A gyönyörű barátok templomának ősi kegy-szobrához zárandokol július 4-re (Sarlós Boldogasszony ünnepét követő vasárnap) messzi vidékről a Fájdalmas Szív Mária tisztelőinek buzgó serege. Napjaink szenvedésében és a háború zivatarában fokozottabb ragaszkodással közeledünk a Szenvedő Nagyasszonyhoz, s könyörgünk vigasztalásért, erőért, az emberiség békéjéért és harcoló testvéreink győzelméért. Az ünnepség sorrendje: Július 1-én és 2-án (csütörtökön és pénteken) este 7-kor szentbeszédet tart: P. Fehér Mátyás, szentdomonkosrendi atya. Utána ájtatosság a Fájdalmas Szűzanya tisztelétére. Július 3-án, szombaton: D. u. 3 órakor litánia, utána gyónatás. 5-kor keresztút-járás. Este 6-kor a Rózsafűzér Társulat nagygyűlése. Szónokok: P. Marton Bernát O. P. országos igazgató, P. Réz Marián, O. F. M. és P. Fehér Mátyás O. P. Majd gyertyás körmenet a legméltóságosabb Oltárszentséggel. Július 4-én, vasárnap: Hajnalban 4-kor keresztút-járás. 5—9-ig minden órában szentmise és áldoztatás, 6-kor énekes nagymise a kolostor jötevéért és harcoló honvédekért, utána szentbeszédet tart: P. Marton Bernát O. P. 9 órakor ünnepi szentbeszédet mond: P. Réz Marián, OFM. Utána szentséges körmenet és ünnepélyes főpapi szentmise. 11 órakor Rózsafűzér Társulat csoportvezetői gyűlése a Kultúrház nagytermében. Szónokok: P. Marton Bernát, O. P., P. Fenyvesi Jeromos O. P. és P. Kálmár Özséb, O. F. M. D. u. fél 2 órakor a vidéki búcsúok részére litánia, rövid szentbeszéd, a kegytárgyak megáldása. Este 7 órakor a befejező szentbeszédet P. Fenyvesi Jeromos O. P. mondja, majd litánia és Te Deum.

Munkács. A munkácsi rendiközség tagjai az Oltáregylettel karöltve rendezték meg május 27—30-ig a katolikus nők lelkigyakorlatát és készítettek elő lelkileg a 30.-i katolikus asszonynapot. A lelkigyakorlatos beszédek lapunk szerkesztője mondotta, a hívek szépszáma részvételével. A katolikus asszonynap díszgyűlésének célja a munkácsi fiatalság bekapcsolása a két egyesületbe s ezzel a női társadalom szervezésének növelése. A rendi testvérek 4 éve tömörültek rendiközségbe, s főtisztelendő Csáti József úr vezetése mellett törekednek a keresztény tökéletességre. A szabályok pontos betartása, gyűlések rendszeressége és a belső fegyelem és komoly lelkiesség jellemzi a kis rendiközséget. Inkább kevés, de aztán jó tagot igyekeznek a rendiközségbe venni.

Esztorgomban május 23-án 29 testvér öltözött be, 5 pedig fogadalmat tett. A szertartást P. Pusztay Gábor végezte, aki épp az esztorgomi rendiközséget látogatta. Ünnepélyt is rendeztek, előadták a „Szív Mária koronája” c. vallásos színművet. Előtte P. Pusztay Gábor mondott beszédet, az előadás után pedig P. Kelemen Alán, a szépen fejlődő esztorgomi rendiközség lelkes igazgatója.

Cegléden P. Kollár Kázmér, OFM. szolnoki házfőnök atya szép szentbeszéd kíséretében áldotta meg az új Szent Ferenc-szobrot. 3 testvér belöltözött, 3 pedig fogadalmat tett.

Ipolyvarbón Lupkovic László, plébános, rendi igazgató vezetésével végezték a Szent Antal-, Fájdalmas-, Lurdi- és Jézus Szíve-kielcenedeket harcoló katonáinkért. A buzgó varbói hívek minden alkalommal megtöltötték a templomot. Most a májusi litániával kapcsolatban ugyancsak a plébános úr vezetésével végezték a Szent Paszkál-kielcenedet is. Ipolyvarbón szépen fejlődik a Szent Paszkál-kultusz. Ezt bizonyítja újonnan festett templomuk szép Szent Paszkál-freskója is!

Felvétel a Ferencrendbe!

Szent Ferenc Atyánk virágos kertjébe várunk minden ifjút, akit Isten kegyelme hozsánk hív.

A KAPISZTRÁN SZENT JÁNOSRÓL NEVEZETT FERENCES RENDTARTOMÁNY főképp lelkipásztorkodással, bel- és külmisszióval szolgálja Isten országát. Működési területe a Nagy Magyar Alföld és a Dunántúl és Felvidék keleti része. Középsikolás ifjakat a jászberényi Szeráfi Kollégiumba, az érettségizett ifjakat pedig egyenest a szerzetbe veszi fel. A Tartományfőnökség címe: Budapest, II., Margit-körút 23.

A SZÜZ MÁRIÁRÓL NEVEZETT FERENCES RENDTARTOMÁNY a lelkipásztorkodás, küll- és belmisszió mellett gimnáziumi tanárkodással is foglalkozik. Területe a Dunántúl és a Felvidék nyugati része. Folyamodhatnak érettségizettek vagy oly ifjak, akik legalább a gimnázium IV. osztályát jó eredménnyel végezték; felsőbb osztályúak előnyben részesülnek. A szerzetes próbaév elteltével a nemérettségizettek mint ferences papnövendékek végzik hiányzó gimnáziumi tanulmányukat. A Tartományfőnökség címe: Budapest, IV., Ferenciek-tere 8.

A SZENT ISTVÁN RÓL NEVEZETT ERDÉLYI FERENCES RENDTARTOMÁNY az erdélyi katolikus magyarság vallási és társadalmi életét szenteli és menti meg hősi küzdelmek és apostoli vállalkozások árán a Hazának. Lelkipásztorkodnak, tanítanak, bel- és külmisszióban helyt állnak, a nemzetiségek között elszórt magyarokat kutatják fel és szerzesik, stb. Felvételt nyernek olyan ifjak, akik a középiskola legalább IV. osztályát jó eredménnyel végezték. A Tartományfőnökség címe: Kolozsvár, Ferencsek.

Kérvényköhös csatolják a következő okmányokat: 1. Keresztlevelét; 2. bérmentési bizonyítvány; 3. szülési kivonat a polgári anyakönyvi hivataltól; 4. erkölcsi bizonyítvány a lelkészről külön lezárt borítékban; 5. orvosi bizonyítvány, különös tekintettel a szemek, fogak és több egészségi állapotára; 6. az egyes rendtartományban megkívánt végzettségről iskolai bizonyítvány;

7. szülési bejegyzés, melyben az is ki van tüntetve, hogy a szülők szerzetbe vonult gyermeküktől, vagy a szerzettől anyagi támogatást nem várnak.

Jelentkezési határidő: 1942. július 10.

SZENT FERENC HÍV!?

MÉG MA KÖVESD, AZONNAL FOLYAMODJÁL!

Irógép! Számológép! Szorzó és összeadógép!

Kölcsönzés, vétel, csere, eladás.
Nagy raktár új és újjáépített gépekből

Vajda Zoltán József
cégnél.

Kispest, Klapka-u. 8/a.
Telefon: 142-103.

Kedves Olvasóinkért és ferencesinkért minden hónap első szombatján reggel 7 órakor szentmisét mondunk a Gyógyfői Fájdalmas Szűzanya kegyeltáránál. Lélekben mindannyian kapcsolódjunk Jézus kezei közöttébe ezen a napon, s egy szívvel, egy lélekkel estremöljük a mennyel Atyát bocsánatért, békéért, minden szükségünkért!

HALOTTAINK:

P. dr. Szabó Pius, OFM.,
tábori főesperes,
Máriabesnyő—Budapest.
Opermann János, Pécs.
Brazzorotto Elek, Beregszász.
Csáky Istvánné, Nagykáta.
Bata J. Antal hősi halott.
Üzv. Vigh Andrásné, Alcsut.
Horváth Jánosné, Jászapáti.

Elhunyt előfűzetőinkért havonta két szentmisét mutatunk be! Nyugodjanak békében!